

İşsiz kalan taşeron işçilerinden eylemli tepkiler

696 sayılı KHK'yla getirilen düzenlemeyle taşeron işçilerine "müjde" olarak sunulan kadro aldatmacasıyla binlerce işçi işsiz kalırken taşeron işçilerinden eylemli tepkiler gelmeye başladı.

İstanbul'daki Ataşehir Belediyesi'nde çalışan taşeron işçileri kadro beklerken işten atma saldırısıyla karşılaştı. Yaklaşık 120 işçi, "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle kadroya alınmadığı gibi, iş akitleri de feshedilerek işsiz bırakıldı.

Genel-İş Sendikası, 4 Nisan'da Kadıköy Belediyesi'nin önünde eylem yaparak kadro istedi.

Diyarbakır'daki belediyelerde çalışan yaklaşık 600 işçinin iş akitleri "güvenlik soruşturmaları" öne sürülerek feshedildi.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 14
6 Nisan 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak38.net

Sömürüye, savaşa, baskı ve gericiliğe karşı mücadele çağrısı

1 Mayıs!

3

Sermaye iktidarının Suriye politikası

Bölgede yayılcı politika izleyen sermaye iktidarı, "işgal edilecek kentler listesi" ilan ederek komşu ülkelere "kabadaylık" taslıyor.

7

Aşı karşıtlığı: Gericilik sağlığa zararlıdır!

2011'de 183 olan aşı karşıtı aile sayısının 2017 yılında 23 bine ulaşması bilime olan düşmanlık üzerinden gericiğin geldiği boyutu gözr önüne seriyor.

18

Gericilik toplumsal yaşamın her alanını kuşatıyor

Kadınları sahneden indiren İsmail Kahraman olmakla birlikte, bu yavaş dinci gerici AKP'nin ve ait olduğu sermaye düzeninin zihniyetidir.

Sömürüye, savaşa, baskı ve gericiliğe karşı mücadele çağrısı:

1 Mayıs!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyada ölçeğinde emekçiler güncel talepleri ve özlemleri ile alanlara inmeye, kapitalist sömürü düzeni ile karşı karşıya gelmeye ve hesaplaşmaya hazırlanıyor.

GÜNÜMÜZ DÜNYASI VE 1 MAYIS

2018 1 Mayıs'ını kapitalist-emperyalist sistemde derinleşen kriz gerçeği ile karşılıyoruz.

Kriz ortamı dünya çapında işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını yıkıma uğrattırırken, toplumsal koşullarda ağır tahribatlar yaratıyor. Zira, kapitalistler krizin çok yönlü faturasını döne döne emekçilere ödetmek için sömürü politikalarını yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından düşük ücretler, ağır ve yıpratıcı çalışma koşulları, işsizlik ve yoksullaşma anlamına gelen bu durum, alttan alta büyük bir öfke mayalıyor. Son yıllarda artan kitle eylemleri ise emek-sermaye çelişkisinin keskinleştiğini ve yeni sınıf mücadelelerine ebelik ettiğini gösteriyor.

Sistemin öne çıkan bir diğer çelişkisi ise emperyalistler arası ilişkiler alanında yaşanıyor. Hegemonya krizi ve nüfuz mücadeleleri olarak kendisini ortaya koyan bu olgu, savaş ve saldırganlık politikalarının tırmanmasına, militarizmin ve silahlanma yarışının devasa boyutlara ulaşmasına neden oluyor.

Bugün, emperyalistler arası mücadelenin arenasına dönen Ortadoğu adeta bir kan gölü. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının yarattığı yıkımı görmek için Suriye'deki tabloya bakmak bile yeterli. 2011'den beri devam eden savaş koşullarında yüz binlerce insan hayatını kaybetti, milyonlarca ise yerinden yurdundan edildi. Ülke zenginlikleri emperyalistler ve çeteleri tarafından yağmalanırken, kentlerde taş taş üstünde bırakılmadı.

Kriz ve onun tetiklediği yapısal çeliş-

kiler dünya ölçeğinde siyasal gericiğin tırmanmasına, faşist baskı politikalarının ise sistemli bir şekilde yoğunlaşmasına yol açmış bulunuyor. Polis devleti uygulamalarına geçiş, temel hak ve özgürlüklerin budanması vb. saldırılar emperyalist burjuvazinin genel eğilimi olarak öne çıkıyor. Gelinek yerde sözde demokrasinin beşiği denilen Fransa gibi ülkeler bile OHAL ile yönetiliyor.

2018 1 MAYIS'I VE TÜRKİYE

Türkiye kapitalizminin tablosu, bu genel durumdan bağımsız değil. Dahası, Türkiye emperyalist sistemin kriz dinamiklerinin yoğunlaştığı bölgenin tam göbeğinde yer alıyor ve rejim krizi, Kürt sorunu gibi kendine has siyasal sorunlarla yüz yüze.

Ekonomi alanından yansıyan veriler ise Türkiye kapitalizminin çok daha zor bir döneme girdiğini gösteriyor. İşsizlik günbegün tırmanıyor, enflasyon rakamları yükseliyor, TL değer kaybetmeye devam ediyor, iç-dış borç açığı ise sürekli büyüyor... Elbette bu koşullar en başta işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını dolaysız olarak etkiliyor. Zira, krizin tüm yükü emekçilerin sırtına bindirilmiş durumda. Sermaye adına büyüme rakamları açıklanırken, Türkiye işçi sınıfının neredeyse tamamı ağır ve yıpratıcı koşullarda, açlık sınırında ücretlere çalıştırılıyor. Krizi emekçilere fatura etmek için hazırlanan yeni saldırı programlarının ise kapıda olduğu biliniyor.

2018 1 Mayıs'ının bir diğer önemli gündemini ise, sermaye devletinin son dönemde tırmandırdığı savaş ve saldırganlık politikaları oluşturuyor. Erdoğan AKP'sinin başta Kürt halkı olmak üzere, bölge halklarını hedef alan savaş politikaları tüm ağırlığı ile toplumun üzerine çökmüş durumda. Söz konusu ağırlığın bir yanını savaşın ekonomik-sosyal faturası, diğer yanını ise tırmanan gericilik ve

faşist baskı koşulları oluşturuyor.

Öyle ki, Erdoğan yönetiminin savaş politikalarına itiraz eden her kesim polis-yargı terörünün hedefi durumunda. Bunun son örneği Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin tutuklanması oldu. Efrin işgaline karşı sesini yükselten, gericilik ve şovenizm karşısında tutum alan öğrenciler zindanlara atıldı. Saraya biat etmeyen ve saray soytarılığını reddeden sanatçılar baskı altına alınırken, toplumun ilerici birikimi akademiden ve meslek örgütlerinden tasfiye edilmeye çalışılırken, özgürlük ve gelecekleri için mücadele eden gençlerin eğitim hakları ellerinden alınırken; işçi sınıfı ve emekçiler ırkçı-şoven zehirle AKP gericiğine yedeklenmek, bu saldırganlığın destekçisi konumuna çekilmek isteniyor.

SÖMÜRÜYE, SAVAŞA, BASKI VE GERİCİLİĞE KARŞI 1 MAYIS'A

Tüm bu gelişmeler ve içerisinde bulunduğumuz tarihsel koşullar 2018 1 Mayıs'ına ayrı bir önem kazandırmış bulunuyor. Öte yandan, bütünlüğü üzerinden bu tablo devrimci-ilerici güçlere ve toplumsal mücadele dinamiklerine büyük sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumlulukların ilk sırasında ise, başta işçi sınıfı olmak üzere, kapitalist sömürü düzeni altında ezilen, sömürülen, yok sayılan kesimleri harekete geçirme ve 1 Mayıs alanlarına taşıma görevi yer alıyor.

Çünkü, 1 Mayıs'ı kapitalist sömürüye, emperyalist savaşa, gerici-faşist kuşatmaya karşı kitlelerin öfkesini akitacağı bir mücadele günü olarak örgütlemek; toplumun üzerine çöreklenen gerici kuşatmayı parçalamak ve çok yönlü saldırıları geri püskürtmek açısından kritik bir yerde durmaktadır. Böylesi bir 1 Mayıs tablosu sermayeye ve Erdoğan yönetimine verilecek en tok ve güçlü yanıt olacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/14 * 6 Nisan 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak38.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye iktidarının Suriye politikası:

Pazarlık, icazet, kabadayılık, işgal!

Bölgede yayılcı politika izleyen sermaye iktidarı, "işgal edilecek kentler listesi" ilan ederek komşu ülkelere "kabadayılık" taslıyor. Efrîn'den sonra işgal sırasının Sincar, Menbic, Kobanê kentlerine geldiğini vaaz eden AKP şefi T. Erdoğan, özelde Kürt halkını genelde bölge halklarını pervasızca tehdit ediyor. "Seçim kazanmak için savaş!" sloganıyla hareket eden iktidar hem iç hem dış politikada saldırganlığı tırmandırıyor.

EMPERYALİSTLER İZİN VERDİĞİ KADAR...

Dış politikası iflas eden, iç politikada toplumsal meşruluğunu yitiren dinci faşist iktidar, her iki alanda da şiddet araçlarını seferber ederek yol almaya çalışıyor. İçeride muhalif sesler zulmün kamçısıyla susturulmak istenirken, bölge politikası TSK-çihatçı çeteler eliyle icra ediliyor. AKP şefinin halkı taciz eden nutukları ise işgal tehditleriyle başlayıp ilhak planlarıyla son buluyor.

Tribünlere hitap eden şovlar bir yana bırakılırsa, AKP şefinin "kabadayılık dozu" artan nutuklarının sınırı, emperyalistlerle yapılan pazarlıklarla çiziliyor. İlke yoksunu kirli pazarlıklarla belli bölgelerde hareket etme icazeti alan dikta rejim, tam bir pervasızlıkla hareket ediyor. Aynı anda hem ABD hem Rusya ile pazarlık yapan bu rejim, iki büyük güç arasındaki çekişmeden yararlanmaya çalışıyor. Efrîn işgali için icazet alabilmesi, en azından şimdilik belli sonuçlar alabildiğini gösteriyor.

Ortada dikta rejimin başarısı değil, konjonktürün sağladığı imkanlar var. Zira ABD'nin Ankara'daki uşaklarından vazgeçmesi mümkün değilken, Rusya da çihatçı çetelerle işbirliği yapan AKP iktidarını, Suriye'de çatışmaların bitirilmesi konusunda rol almaya zorluyor. Dolayısıyla verili koşullarda taraflar Türk devletiyle işbirliğini sürdürmeyi çıkarlarına uygun görüyorlar. Dikta rejim şimdilik bu durumdan yararlanıyor. Ancak bunun hem zaman hem mekan açısından bir sınırı gelip dayanması kaçınılmazdır.

AKP şefi, emperyalistlerden aldığı icazete dayanarak etrafa tehditler savuyor. Oysa bu kirli/kanlı sürecin nereye varacağı henüz belli değil. Dinci Amerikancı iktidarın çihatçı çetelerle işbirliğine dayalı işgalci politikada ısrar etmesi, halklar için yeni felaketlere yol açacaktır. Şam'a bağlı Doğu Guta bölgesinden tahliye edilen El Kaidecilerin de Türk ordusunun denetimi altındaki bölgeye taşın-

ması, riskleri daha da arttırıyor. Biliniyor ki bu şeriatçı katil sürülerinin şu ana kadar girdikleri her alan adeta cehenneme dönmüştür.

TRUMP, MACRON, AKP

Suriye'de halen iki işgalci güç var: ikisi de emperyalist savaş aygıtı NATO'nun üyesi olan ABD ile Türkiye. Suriye topraklarında gözü olan bu işgalciler PYD ile ilişkiler konusunda anlaşamıyor. Hal böyleyken Trump'ın "Suriye'den çekileceğiz" yönlü açıklaması AKP şeflerini sevindirirse de, Pentagon'un tersi yönde hareket etmesi, bu sevinçleri söndürdü. Bu arada Fransa Cumhurbaşkanı Macron'un piyasaya çıkması, AKP şefini çileden çıkartmaya yetti. Zira Macron'un Trump'ın yerini almaya hazır olduğunu ilan etmesi, bu arada PYD heyetinin Paris'e gitmesi, Fırat'ın doğusunu da işgal edeceğini ilan edenlerin heveslerini kursaklarında bırakmış oldu. Kürt halkının direnişi bir yana, emperyalistlerin Fırat'ın doğusunu dikta rejim heveslisi iktidara bırakması mümkün görünmüyor.

ABD işgal güçlerinin Suriye'den hemen çekilmesi beklenmiyor. Çünkü ABD'nin Suriye politikası hem siyonist İsrail hem Körfez şeyhlerinin himayesiyle de doğrudan bağlantılıdır. Buna rağmen Trump'ın açıklaması, ABD devlet aygıtında çatışan tarafların varlığına işaret ediyor. Macron'un sahaya inmesi, PYD liderliğinin Paris ziyareti gibi gelişmeler de Kürt hareketinin ABD'nin ipiyle kuyuya inmesinin yeni felaketler yaratabilme ihtimalinin göz ardı edilmediğine işaret ediyor.

Son gelişmeler AKP iktidarının yayılcı heveslerini körüklese de, T. Erdoğan'ın "İŞİD'i üzerinize salarız ha!" anlamına gelen tehdidinden sonra PYD

ile Türkiye arasında arabuluculuk yapma konusunda Macron geri adım atsa da, Fırat'ın doğusunu işgal etme heveslerinin hüsrana sonuçlanmaya mahkum olduğunu belirtmek gerekiyor.

RUSYA/İRAN-TÜRKİYE PAZARLIĞI

AKP iktidarı batılı emperyalistlerin yanı sıra Rusya-İran ikilisiyle de pazarlıklar yapıyor. Taraflar birbirlerine güvenmese de işbirliğine devam ediyorlar. Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani'nin Tayyip Erdoğan'la "üçlü zirve"de buluşmaları, taraflar arasındaki işbirliğinin devam edeceğine işaret ediyor.

Üçlü zirvenin temel gündemi Suriye'dir. Doğu Guta'nın çihatçılardan temizlenmesi Suriye yönetimini güçlendirirken, Beşar Esad'a destek veren Putin-Ruhani ikilisi, T. Erdoğan'ın yeni durumu kabul etmesini talep edeceklerdir. İkili, muhataplarının yayılcı heveslerinden rahatsız olsalar da AKP şefinin Suriye'nin egemenlik haklarına ve toprak bütünlüğüne saygı duymasının kaçınılmaz olduğunu hatırlatacaktır.

Doğu Guta'nın çihatçılardan temizlenmesi Esad yönetimi için stratejik bir zafer olsa da sorunlar bitmiş değil. Sıradaki düğüm noktası çihatçıların toplanma merkezi İdlib olacaktır. Zira bu kentin çetelere bırakılması söz konusu değil. Rusya-İran ikilisi ile Esad yönetimi bu kenti de çihatçılardan temizleme konusunda kararlı olduklarını ifade ediyorlar. Bu kent çihatçılarla son büyük savaş cephesi, bir anlamda "final savaş"ının sahnesi olacaktır.

İdlib, Efrîn, El Bab hattındaki çihatçıların AKP iktidarıyla yakın işbirliği içinde olmaları, bu alanlar temizlenene kadar Putin-Ruhani ikilisinin T. Erdoğan'la arayı

bozmamak için özen göstereceği anlaşılıyor. Hem Halep hem Doğu Guta'nın temizlenmesinde AKP'nin oynadığı rol dikkate alındığında, Putin-Ruhani ikilisinin T. Erdoğan'ın çizgiyi aşan bazı çıkışlarına neden tahammül ettiği anlaşılır.

Her şeye rağmen İdlib düğümünün çözülmesi öncekilerden daha zor olacak. Zira binlerce çihatçının kimlerin başına bela edileceği henüz belli değil. AKP iktidarının bir kısmını nasıl kullandığı, Efrîn işgali sürecinde görüldü. En azından bir kısmını başka saldırılar için kullanması da ihtimal dahilindedir. Nitekim Doğu Guta'dan çekilen İslam Ordusu'na mensup binlerce tetikçinin Cerablus'a taşındığı, bunların olası bir Menbic saldırısında kullanılacağına dair spekülasyonlar var.

"CİHATÇI VEBA"YI HALKLARIN DİRENİŞİ TEMİZLER!

Bir kısmı Suriyeli olan bir kısmı dünyanın dört bir yanından devşirilen bu tetikçilerin özelde Suriye genelde bölge halklarının başına bela edilmesinin birinci dereceden sorumlusu AKP iktidarındır. Bunlara dayanarak Suriye devletini parçalama hedefine ulaşmasa da AKP bu çeteleri Kürt halkına karşı kullanıyor. Kanlı olduğu kadar tehlikeli de olan bu kirli işbirliğinin nereye varacağı henüz belli değil.

Bu "çihatçı veba" temizlenene kadar yazık ki bölge halklarının başına belalar açmaya devam edecektir. Bu veba batılı emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçileri tarafından yaratıldı. Bölge halklarının bu vebadan kurtulabilmelerinin tek yolu yapay ayrımları bir kenara bırakıp kenetlenmek, emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı mücadele etmektir!

Efrîn'de ilhak süreci devam ediyor

Efrîn'i haftalarca bombalayan, yüzlerce insanı katleden, yerel halkı göçe mecbur eden Türk sermaye devleti, ÖSO çetesi ile birlikte kenti yağmalamaya başladı. TSK, kentte yaşamaya devam etmek isteyen Kürt gençlerini ÖSO'ya katılmaya zorlayıp, buna karşı koyan gençleri gözaltına alırken, ÖSO çetesi de Ortaçağ savaşlarından kalma "ganimet" bakışıyla yağma ve hırsızlığa başladı. Birbiriyle uyum içinde savaşan bu iki işgalci güç kenti yaşanmaz hale getirdi. "Afrin'le metal yorgunluğu bitti, dirilişe geçtik" diyerek savaşın kendi açısından amacını ortaya koyan Tayyip Erdoğan, ilhakin bir sonraki aşaması olarak Efrîn'e vali atanacağını belirtti. Valinin yereldeki işbirlikçi ve ihanetçi aşiretlerden birinden seçileceğini söyleyen Erdoğan, bölgede yerel "güvenlik" ekipleri oluşturuluncaya kadar "güvenliği" ÖSO çetesinin sağlayacağını ifade etti.

Bir yandan sömürgeci Türk devletinin geleneksel Kürt düşmanlığı ve burjuvazinin yayılmacı hevesleri, bir yandan ise AKP'nin kanla ayakta tutmaya çalıştığı

iktidarı uğruna girişilen işgal hareketinin emperyalistlerden alınan icazetle hayata geçirildiği biliniyor. AB emperyalizminin sessiz kalarak, ABD'nin "Efrîn'de bizim askerlerimiz yok, ilgilenmiyoruz" diyerek, Rusya'nın ise hava sahasını açarak işgale destek verdiği gerçeğini, Türk devleti de yaptığı açıklamalar üzerinden itiraf ediyor. Bunun son örneği geçtiğimiz günlerde Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı İlnur Çevik'in işgal sürecine dair konuşması oldu. Fırat Kalkanı ve Efrîn saldırılarının Rusya'nın desteği sayesinde yapıldığını söyleyen Başdanışman Çevik, "Rusya hava sahasını açmasaydı bırakın El Bab'a, Afrin'e girmeyi insansız hava aracı bile kaldıramazdık" dedi. Çevik konuşmasının devamında, sunucunun "Irak ve Suriye ile aramız çok iyi değil. Hatta Suriye liderinin gitmesini istedik. Buna rağmen oranın yeniden inşasında ihaleler alabilir miyiz?" sorusu üzerine şunları ifade etti: "Türkiye'nin inşaat kalitesi hiçbir yerde yok ve bu ülkelerin yanı başında. Benim aile şirketim orada inşaat yaptı. Süleymaniye Havaalanını biz yaptık. Onların istediği kalitede çimento, demir, inşaat

malzemesi sadece Türkiye'de var. Irak, Musul yeniden inşa edilecek. Musul'un imarını Gaziantep mi yapar Washington mu? Tabii ki Gaziantep yapar." Bu sözler, kendisi de bir inşaat firması patronu olan İlnur Çevik şahsında burjuvazinin rezilliğini ve kirli hesaplarını göstermiş oldu.

Sur ve Cizre'yi yakıp yıktıktan sonra TOKİ eliyle bölgeyi rant amacıyla "kentsel dönüşüm"e tabi tutan devlet, şimdi de Efrîn üzerinden inşaat patronlarının beklediği haberi vermiş oldu. Böylece insanların katledip, göçe zorladıktan sonra kültürel yapısını da kendine göre yeniden inşa ederek yok etmiş olacak.

Tüm bu söylemler bu kirli savaşın kimin savaşı olduğunu gösteriyor. Emperyalistlerle girilen kirli pazarlıklar sonucu başlatılan işgal hareketiyle Erdoğan seçimlere hazırlanırken, patronlar da cebini dolduruyor. Savaşın tüm yıkımını, acısını, faturasını ise işçi ve emekçiler ile ezilen halklar ödüyor. Bu nedenle savaşın faturasını reddetmeli, "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde işgal ve ilhak sürecinin karşısında yer almalıyız.

Diyarbakır'da Ahmet Bulmuş'un katilleri soruldu

İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubesi ve kayıp yakınlarının gerçekleştirdiği eylemin 477. haftasında, 1 Nisan 1994 tarihinde Şırnak'ın Cizre ilçesinde kaçırılarak katledilen Ahmet Bulmuş'un faillerinin bulunup yargılanması istendi. Eylem, Diyarbakır Valiliği'nin yasakları nedeniyle İHD Diyarbakır Şubesi'nde yapıldı.

Cizre'ye bağlı Hisar (Hebler) Köyü yakıldıktan sonra ailesiyle Cizre'ye göçmek zorunda kalan Ahmet Bulmuş'un radyosunu tamir ettirmek üzere Beşir adlı arkadaşının Mardin Caddesi'ndeki dükkanına gittiği ve burada Beyaz Toros'tan inen telsizli ve silahlı üç kişi tarafından kaçırıldığı ifade edildi. İlçe jandarma komutanı Cemal Temizöz'ün, Bulmuş'un evinde arama yaptırıldığı ve onun gözaltında olduğunu söylediği aktarılan açıklamada, evde bir şey bulunamayınca eşinin tartaklandığı, sonraki günlerde de evin birkaç kez daha basıldığı bombalı saldırıya uğradığı belirtildi.

Bulmuş'un kaçırılmasının ardından A. adlı bir kişinin "Ahmet Bulmuş'la birlikte gözaltındaydık, gözlerimiz bağlıydı ama sesimizden biririmizi tanıdık" dediği hatırlatılan açıklamada, Bulmuş'un cansız bedeninin bulunmasına dair şunlar söylendi: "1996 yılında Silopi'de bir kuyuda 6-7 kişinin cesedine ulaşılır. Eşi Fatım, çuvalın içinden çıkan kafası kesilmiş bir cesedin üzerindeki sağlam kalan kıyafetlerden eşini teşhis eder ancak korkar, şikâyetle bulunmaz. Silopi Belediyesi, cesetleri toplu olarak kimse-sizler mezarlığına defneder. Ahmet'in oğlu Vedat, BOTAŞ kuyularında yapılan kazılarda bir kafatası bulunması üzerine Cizre Cumhuriyet Savcılığına yeniden başvuruda bulunur. 2009 yılında soruşturma açılır ve Vedat'a üç ay içinde DNA testi için kan örneği vermek üzere çağrılacağı söylenir. Aradan 4 yıl geçer çağrı yapılmaz. Sadece kendisinin ve 2 tanığının ifadesi alınır. Soruşturma daha sonra davaya dönüşür. Ancak maddi gerçeği ortaya çıkartacak adli bir süreç yürütülmedi."

Van ve Hakkari'de OHAL yasakları

OHAL döneminde baskı ve zorbalığı sürdüren sermaye devleti, Kürt kentlerinde yasaklarına her geçen gün yenilerini ekliyor. Van ve Hakkari'de her türlü eylem ve etkinlik yasaklandı.

Yazılı açıklama yapan Van Valiliği, il genelinde "basın açıklaması, çadır kurma, stant açma, oturma eylemi, anma töreni vb. türdeki eylem ve etkinliklere" yönelik OHAL yasağını 30 gün süreyle uzattı. Açıklamada; el ilanı dağıtılması, pankart ve afiş asılması da 30 Mart'tan itibaren 30 gün süreyle vali/kaymakam

iznine bağlandı.

Ayrıca, her türlü toplantı ve etkinliğin kayıt altına alınmasına da izin verilen açıklamada yasağa gerekçe olarak şunlar öne sürüldü: "İl sınırları içinde, huzur ve güvenliğin, kişi dokunulmazlığının, tasarrufa müteallik emniyetin, kamu esenliğinin sağlanması, vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğini korumak amacıyla..."

Hakkari Valiliği de, 2 Nisan'dan 1 Mayıs'a kadar 30 gün süreyle geçerli olacak eylem ve etkinlik yasaklarını OHAL Kanu-

nu'na dayandırdı.

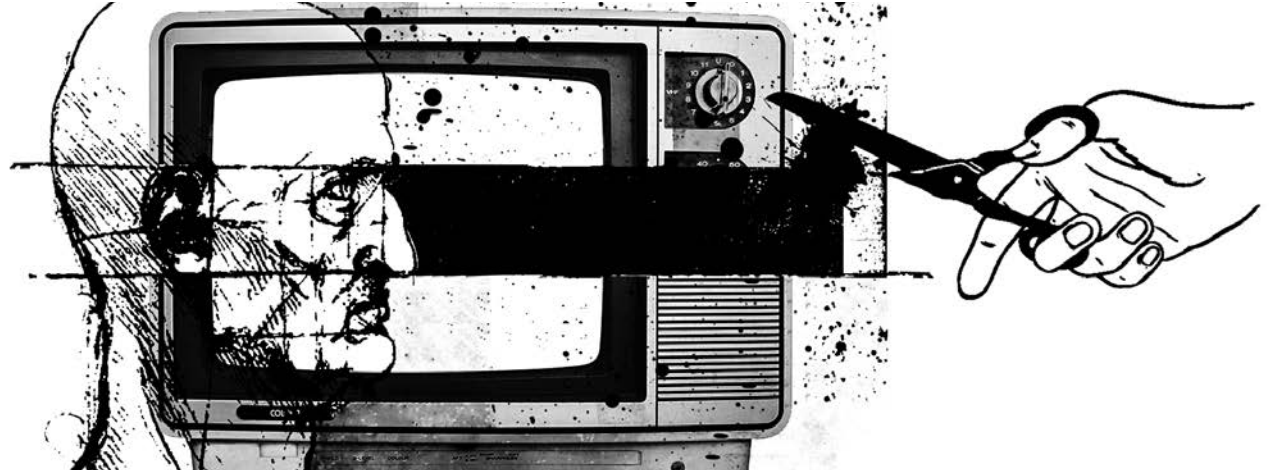
Valiliğin açıklamasına göre, kamu kurum ve kuruluşlarının yapacağı toplantı, tören, şenlik, karşılama ve uğurlama gibi etkinlikler hariç, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında yapılacak miting, basın açıklaması, kapalı ve açık yer toplantıları ile gösteri yürüyüşleri "en büyük mülki idare amirinin izni"ne bağlandı. Oturma eylemi, açlık grevi, çadır kurma, stant açma vb. türdeki eylem ve etkinlikler ise yasaklandı.

Basını tek tiplendirme saldırısı emekçilere karşıdır

Sermayenin demir yumruğu olma-ya soyunan Erdoğan, kendisine muhalif olan her sesi susturmaya çalışıyor. Bunun en çarpıcı örnekleri ise ilerici, muhalif basını hedef alan saldırılar üzerinden kendisini ortaya koyuyor.

Özgür Gazeteciler İnisyatifi'nin (ÖGi) Mart ayını kapsayan ihlaller raporuna göre 41 gazeteci gözaltına alındı, 2 gazeteci tutuklandı, 3 gazeteci hakkında dava açıldı, 83 gazeteci yargılandı, 30 gazeteciye toplam 178 yıl 4 ay hapis cezası verildi, 1 gazete ve 1 matbaaya kayyım atandı, 1 gazetecinin bazı köşe yazıları sansürlendi, 1 dizi yayınlanmadan sansürlendi, internet RTÜK'ün denetimine girdi, 1 gazete 12 kez BTK tarafından engellendi.

Son olarak 27 Mart gecesi *Özgürlükçü Demokrasi* gazetesine ve gazetenin basıldığı Gün Matbaası'na kayyım atandı. Matbaaya kayyım atanması ve çalışanlarının gözaltına alınmasının ardından burada basılan ve Türkiye'nin tek Kürtçe günlük gazetesi olan *Welat* da basılamaz duruma getirildi. Başka matbaalar da tehdit edilerek *Welat*'ın basılması engellendi. *Özgürlükçü Demokrasi* çalışanlarının açıkladığına göre, dağıtımçıların gözaltına alınıp tutuklanması, gazetele-ri- nin dağıtımının engellenmesiyle birlikte gazetenin tirajı zaten 2-3 bin civarına düşürülmüştü. Görünen o ki, sermaye devleti buna da tahammül edemedi. Tüm bunlar *Dicle Haber Ajansı (DİHA)*,

Dicle Medya Haber Ajansı (Dihaber), *Özgür Gündem* gibi Kürt basın organlarının kısa bir süre içinde kapatılmasının ardından yaşandı. Geline yerde gazetelerin, haber ajanslarının hiçbir gerekçe sunulmadan, hiçbir tebligat yapılmadan kapatılması sıradan bir durum oldu.

AMAÇ KENDİ SUÇLARINI

ÖRTBAS ETMEK

Özgürlükçü Demokrasi'ye dönük kapatma saldırısı aynı zamanda ilerici, devrimci basına yönelik yeni saldırıların da habercisi. Bilindiği gibi gazetemizin internet sitesi de içinde olmak üzere, devrimci-ilerici yayınlar devletin sürekli erişim engeli saldırılarına maruz kalıyor. Sermaye devleti bu yayınların kitlelere ulaşmasını engellemeye çalışıyor ve tümüyle susturmayı hedefliyor. Zira, AKP

iktidarı bir yandan kendisini güvenceleme-ye çalışıyor, öte yandan ortaya saçılan hırsızlık, yolsuzluk, çocuk istismarı, polis cinayetleri ve daha birçok pisliğini örtbas etmek istiyor. İşçi sınıfının haklarına dönük çok yönlü saldırılar yönelttiği şu dönemde, gerici ideolojisini kitlelere zerk etmek için elinden geleni yapmaktadır. Basın yayın alanını ise bu amaç doğrultusunda etkin bir şekilde kullanmakta, farklı sesleri baskı ile susturmaya çalışmaktadır. Bunun için RTÜK'e internet yayınlarına denetim hakkı veriliyor, eylem ve etkinliklerde ilerici basına polis tacizleri, türlü dayatmalar devreye sokuluyor.

Hatırlanırsa, Efrin işgali öncesi medya patronları bir buluşmada toplanarak kendilerine 15 maddelik "tavsiye" (gerçekte talimat) listesi verilerek yalnızca iktidarın belirlediği şekilde haber yapma-

ları istenmişti. Sermaye devletinin, işine gelmeyen ve deyim yerindeyse suç üstü yakalandığı her durumda yayın yasaklarına başvurması, medyanın tek ses haline getirilerek tek tiplendirilmek istendiğini ortaya koyuyor. İstenen magazin, ırkçılığın, gericiğin ve çağ dışı düşüncelerin kitlelere pompalanarak haklarının elinden alınmasına ses çıkarmayan, biat eden bir toplum yaratmaktır.

EMEKÇİLER NE YAPMALI?

Bu bakımdan basına dönük saldırılara karşı durmak, devrimci yayınları sahiplenmek işçi ve emekçiler için önemli bir yerde duruyor. Emekçiler kendi sesi soluğu, çıkar ve özelemlerinin temsilcisi olan devrimci yayınları sahiplenmeli, söz ve basın özgürlüğü için mücadele etmelidir.

Muhalif basına baskılar devam ediyor

Sermaye devleti kendisine muhalif olan tüm kesimleri susturma hedefi doğrultusunda ilerici basına dönük saldırılarını sürdürüyor.

23 Mart günü *Mücadele Birliği* ve *Önsöz*'e yönelik yapılan baskınlarda gözaltına alınan 6 kişi 30 Mart günü tutuklandı.

Önsöz dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel, *Mücadele Birliği* Genel Yayın Yönetmeni Süleyman Acar, muhabiri Serpil Ünal ile okurları Nurten Karahancı, Tuğba Acar ve İnci Şahin çıkarıldıkları mahkemece tutuklandılar.

Çağlayan'da savcılığa çıkarılan gözaltılar Efrin'de şehit düşenlerin fotoğraflarını sosyal medyada paylaşmak, Emekçi Kadınlar (EKA) tarafından yapılan basın açıklamalarına katılmak gerekçesiyle sevk edildikleri mahkemede "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklandı.

Süleyman Acar geçici olarak Metris Hapishanesi'ne gönderilirken, Songül Yücel, Nurten Karahancı, Tuğba Acar ve

İnci Şahin Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne gönderildiler.

KÜRTÇE WELAT GAZETESİNİN BASIMI YAPILAMIYOR

Gün Matbaası ve *Özgürlükçü Demokrasi* gazetesine kayyım atanmasının ardından Türkiye'deki tek günlük Kürtçe gazete olan *Welat*'ın da basımı başka matbaaların tehdit edilmesi nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Welat çalışanları konuya ilişkin Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Diyarbakır Temsilciliği'nde basın toplantısı gerçekleştirdi. Basına saldırıların, iktidarın toplumu şekillendirme hedefleri doğrultusunda yaşandığına dikkat çeken TGS Diyarbakır Temsilcisi Mahmut Oral "Türkiye'nin ana akım medyasını oluşturan Doğan Grubu bünyesindeki

tüm gazeteler, televizyonlar ve diğer mecralar, Demirören Grubu'na satıldı. Bu satış işlemi, iktidardan bağımsız olması mümkün olmayan bir el değiştirme operasyonudur" dedi.

Baskılara rağmen gazeteciliğin devam edeceğini söyleyen Mahmut, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Welat gazetesinin imtiyaz sahibi Zeynel Bulut ise, gazetelerine yönelik baskıların Kürt diline ve kültürüne yönelik olduğunu söyleyerek şöyle konuştu: "Hukuki bir engel olmamasına rağmen gazetemizi korkudan basamıyor. Kime gittiysek 'Bu bizi aşıyor' dediler. Matbaanın sahibi tehditle karşı karşıya olduğunu belirterek gazetemizi basamadı. Yayın hayatımıza son vermeyeceğiz. Bundan sonra dijital ortamda yayınıımızı sürdüreceğiz."

ÖZGÜRLÜKÇÜ DEMOKRASI ÇALIŞANLARININ EVLERİ BASILDI

Geçtiğimiz hafta gazete bürosu ve basıldığı matbaaya polis tarafından baskın yapılan, ardından da kayyım atanan *Özgürlükçü Demokrasi* gazetesine dönük saldırılar sürüyor.

Geçen haftaki saldırılarda gözaltına alınan 24 gazete çalışanı gözaltında iken, 3 Nisan gecesi 7 gazeteci daha gözaltına alındı.

Saat 00.30 sıralarında gazete çalışanlarının evlerini basan polis çok sayıda kitap, fotoğraf, mektup ve *Özgürlükçü Demokrasi* gazetesine el koydu.

Ev baskınlarında gazetenin editörleri Mehmet Ali Çelebi, Reyhan Hacıoğlu ve Hicran Urun ile çalışanlar Pınar Tarlak, Ramazan Sola ve Nedim Demirkıran ile gazetenin eski çalışanlarından Mehmet Beyazıt gözaltına alındı. Ayrıca 7 kişi hakkında daha gözaltı kararı olduğu kaydedildi.

Erdoğan'ın Gezi sendromu sürüyor

Siyaset yöntemini kamplaşma üzerine kuran Erdoğan, kabadayı üslubunu ise değiştirmeden sürdürüyor. Zira elinde bulundurduğu güç ve imkanlarla birlikte, toplum içerisinde oluşturulan gerilimin fazlasıyla kendine yaradığını biliyor. Her ne kadar önemli ve öfkeli bir toplumsal kesimin karşı kampta yer aldığını görse de. Sonuç olarak bugün güncel politikada kimsenin ondan daha fazla sesi çıkmıyor, çıkamıyor. Çıkmasına izin de verilmiyor.

Yeri geliyor hekimlik değerlerine ihanet etmeyen sağlıkçılara, önünde cübbelerini iliklemeden hukukçulara, biat etmeyen aydınlara, kalemini AKP'ye kiralamayan gazetecilere demediğini bırakmıyor. Yeri geliyor üniversitelerde barış istedikleri için akademisyenlere çatıyor, sözünü söylemekten çekinmeyen, doğru bildiğinden dönmeyen öğrencilerin öğrenim hayatlarını tehdit ediyor, onları zindanlara atıyor.

Erdoğan'ın kendine çizdiği cephe hattında şimdiye kadar kimlerle birlikte mevzi tuttuğu, beraber yürüdüğü biliniyor. Çıkarlar ortaklaştığı müddetçe aynı siperden atış yapanların şimdilerde "karşı taraf" olması meselenin özünü değiştirmiyor. Bugün saldırının hedefinde olan muhalefet odakları Erdoğan'ın bulunduğu mevzide olmayı reddediyorlar. Erdoğan'ın temsil ettiği sınıf ve konumu üzerinden işçi sınıfı da "ayak takımı" görüldüğü için, doğası gereği hep karşı cepheledi. "Ayaklar baş olmasın" diye bu yüzden sürekli topa tutuldu. OHAL yasalarının verdiği kolaylıkla sınıf mücadelesinin bir parçası olan grevler yasaklandı. Kürt halkı, Aleviler, kadınlar ise zaten onlar için her zaman karşı cephede, en ezeli düşmandı.

Erdoğan'ın kendisini ve iktidarını sarsan Haziran Direnişi'ne olan öfkesine, bu direnişin popülaritesini düşürmek için çabasına, onu kitleler nezdinde gözden düşürmeye çalışmasına da sık sık tanık oluyoruz. Erdoğan için Berkin Gezi demek, Gezi ise olası bir toplumsal başkaldırının ilham kaynağı demek. Bu yüzden yeri geliyor Berkin'le, yeri geliyor Gezi Direnişi'yle uğraşiyor.

Erdoğan geçtiğimiz günlerde "Yedi-

tepe Bienali'nin açılışında yaptığı konuşmada Gezi'ye bir kez daha çattı ve şunları söyledi: "Şimdi Atatürk Kültür Merkezi'ni Türkiye'nin bir numaralı opera binası olarak yapıyoruz. Buna da çok bağırdı o 'Geziciler'. İstediyiniz kadar bağırın. Çatlayın patlayın bak yıktık. Ve inşallah kısa zamanda da orada dünyada sayılı muhteşem bir opera binasını çok amaçlı olarak yapıyoruz."

Tüm bunların gerisinde, bugün kendisine karşı olduğunu bildiği milyonların Haziran Direnişi vesilesiyle aynı safta buluşmasının yarattığı bir korku var. Bu nedenle hem tek tek toplumsal muhalefet odaklarına, hem de tümünün aynı safta bulunduğu Haziran Direnişi'ne saldırıyor.

Erdoğan Haziran benzeri bir direnişin tekrar yaşanmasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Toplumsal muhalefetin bir parçası olan kurum ve kişilere karşı girişilen devlet terörünün asıl amacı da budur. AKM'nin yıkılması da aslında sadece eskimiş bir binanın yıkılması işlemi değildir. Bu bir hesaplaşma, bu hesaplaşmada kimin kazandığının görüleceği bir güç gösterisi ve meydan okumadır.

O halde, burjuvazinin demir yumruğu olarak hareket eden Erdoğan ve iktidarının meydan okumalarına karşı, devrimci sınıf eksenini üzerinden yanıt verme görevi bir kez daha işçi sınıfını, emekçileri, ilerici muhalif olan tüm kesimleri beklemektedir.

Sermaye devleti OHAL'le birlikte hapishanelerde tutulan siyasi tutsaklara dönük baskı, dayatma ve tecriti arttırarak sürdürüyor.

Tek tip elbise saldırısının ön adımı olan askeri düzende ayakta sayım hemen hemen bütün hapishanelerde tutsaklara dayatılıyor. Bu dayatmayı kabul etmeyen tutsaklar gardiyanların fiziki saldırısıyla karşılaşılıyor.

KADIN TUTSAKLARA HÜCRE VE GÖRÜŞ CEZASI

Fiziki saldırıların ardından disiplin cezaları uygulamaya girdi. Kısa bir süre önce Elazığ Hapishanesi'nde yüzün üzerinde tutsağa disiplin cezası verilmişti. Şimdi de Tarsus Hapishanesi'nde 100 kadın tutsak, askeri düzende sayım vermedikleri için disiplin cezaları aldı. Hücre cezası alan tutsaklara 3 ay da görüş yasağı verildi.

Hapishanelerde baskı ve saldırılar

TEKİRDAĞ'DA HAVALANDIRMALARA TEL ÖRGÜ

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde kitap, gazete, iletişim yasağı gibi hak gasplarının yanı sıra şimdi de havalandırmalara tel çekilmesi söz konusu.

Tutsakların anlatımı şöyle: "Teller A bloğa kadar gerilmiş durumda. C bloğa henüz gelmedi. PKK'li tutsaklar tellerin kaldırılması için 3 günlük dönüşümlü açlık grevi yaptılar. Hapishane yönetimi yaptığı açıklamada havalandırmalara gerilen tellerin 'FETÖ'cülerin ve ağırlaştırılmış müebbetliklerin havalandırmalarına geleceğini belirtti."

Devrimci tutsaklar bu saldırıya karşı "Hapishane yönetimi böl, parçala, yö-

net mantığıyla hareket ediyor. Bu saldırı devrimci tutsaklar başta olmak üzere eni sonu herkesi kapsayacaktır. Bizler tüm bu saldırılara karşı sessiz kalmayacak, direneceğiz!" dediler.

HAPISHANE İDARESİ SİNEKTEN ÖRGÜT ÇIKARDI

Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Duran Kıvanç'ın, başka bir hapishanedeki arkadaşına yazdığı mektuptaki "Silivri'de sinek öldürme komitesi vardı. Bizim de sinek öldürme timimiz (SÖT) vardı. Yaz kış demeden işbaşındaydı. Ankara'da sivrisinek var mı? Bolu'da halen var inanır mısın? Öyle böyle değil hem de..." ifadeleriyle "örgütsel haberleşme" yaptığı gerekçesiyle mek-

tuba el konuldu.

Kıvanç konuyla ilgili mektubunda "Siz kış ortasında sivrisinek görerseniz şaşırma mısınız? Bu hapishane dedikleri böyle bir şey. Yaz kış uçuşuyor sivrisinekler. Daracık hücrelerde o kadar çok oluyorlar ki, ilginç geliyor insana. Üstüne bir de 30-40 sinek öldürünce artık esprisi oluyor işi. 'Sinek öldürme komitesi işbaşında' gibi. Arkadaşıma gönderdiğim mektupta bu sinek esprisini anlatmıştım sadece. Ancak cezaevi Disiplin Kurulu şifreli konuşma olarak, örgütsel konuşma olarak değerlendirdi. Sinekten yağ çıkarır gibi, sinekten örgütsel haberleşme çıkardılar" diye yazdı. Kıvanç, hapishanede telefon görüşlerinde tekmil verme dayatması olduğunu, kitap sınırlamasını kapı döverek protesto eden tutsaklara disiplin cezası verildiğini ve havalandırma kapılarının kapatıldığını da anlattı.

Gericiilik sağlığa zararlıdır!

AKP dönemiyle birlikte artan dinsel gericiiliğin toplumsal yaşama müdahaleleri her alanda görülüyor. Toplumu Ortaçağ karanlığına geri döndürme hamlelerine her geçen gün yeni bir halka ekleniyor. Bunun sağlık alanına etkisi ise oldukça vahim sonuçlar üreteceğinden dolayı ayrı bir önem taşımaktadır. Son dönemde artan bir şekilde karşımıza çıkan aşı karşıtlığı ve hacamatçıların sağlık sistemine dâhil edilmesi ise gericiiliğin tıp alanındaki iz düşümleridir.

2011’de 183 olan aşı karşıtı aile sayısının 2017 yılında 23 bine ulaşması bilime olan düşmanlık üzerinden gericiiliğin geldiği boyutu gözler önüne sermektedir. Reddedilen aşılarda kızamık, kızamıkçık, kabakulak, difteri, boğmaca, çocuk felci, menenjit aşıları da bulunuyor.

Geçmişten bugüne dünyanın çeşitli yerlerinde aşı karşıtları olmuştur. Daha çok batıl inançlarla, bilime duyulan düşmanlığın bir yansıması olarak görülen aşı karşıtlığını, “insan vücudunun bütünlüğüne saygı”, “kişisel özgürlük” meselesi olarak ifade eden ya da kimi maddelerin neden olduğu hastalıklarla gerekçelendirilenler de vardır. Bu aşı karşıtları aşının içeriğinde cıvalı ya da alüminyumlu katkı maddeleri olduğu ve bunların otizm gibi hastalıklara neden olduğunu iddia etmektedirler. Oysa bu katkı maddeleri aşıların bozulmadan saklanabilmesi ya da etkinliğinin artırılabilmesi için aşılarla eklenen maddelerdir ve tolere edilebilir miktarlardadır. Bunların otizme neden olduğuna dair bilimsel hiçbir veri yoktur. Bu savı 1998’de ortaya atanlardan biri olan Britanyalı “Doktor” Andrew Wakefield’in bir şarlatan olduğu açığa çıkmıştır. Wakefield’in, otistik çocukların aşı firmalarını dava etmiş olan avukatları ile para ilişkisi içinde olduğu açığa çıkınca, İngiliz Tıp Konseyi 2010 yılında Wakefield’i etik dışı araştırma ve yalan yayın yapma dahil, 18 ayrı başlıkta suçlu bulmuş, hekimlik yetkisini iptal etmiştir.

Türkiye’de ise Sağlık Bakanlığı verilerine göre, aşığı reddedenlerin oranı aşının içeriğine güvenmediği için % 23, dini sebeplerle % 17 ve basında yer alan olumsuz haberlerin yarattığı etki ile % 4 oranındadır. Özellikle AKP döneminde kendilerine alan bulan dinsel gericiiliğin toplumun genelini hedefleyen uygulamaları, modern yaşam üzerinden çarpıtılmış tepkilerle ve bilime yönelik düşmanlıkla birleşince, aşının gerekliliğini kavrama noktasında ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır. Bunların arasında aşıya

“üretiminde domuzlardan faydalandığı” için karşı çıkanların ya da “Aşılar çocukları domuzlaştırıyor ve maymunlaştırıyor” diyenlere kanıp “alternatif tıp” savunucularına inananların oranının hiç de az olmadığını eklemek gerek.

Öncelikle belirtmek gerekir ki aşı, bir halk sağlığı sorunudur. Temel bir koruyucu sağlık hizmetidir. Bu nedenle toplum sağlığı için koruyucu bir önlem olarak zorunlu olmalı, herkes kolay ve ücretsiz bir şekilde ulaşabilmelidir. Aşı, insanlığın ilerleyişinde elde edilen en önemli bilimsel başarılarından biridir. Aşılama ile geçmişte yaşanan kitlesel ölümlere çözümler üretilmiştir. Zira, aşılamanın kişisel korunma sağlaması yanında esas önemli etkisi toplum genelinde bağışıklığı arttırmasıdır. Böylelikle zaman içinde salgın hastalıklar, çiçek ve çocuk felcinde olduğu gibi yok edilebilmektedir. Geçmişte milyonlarca insanın ölümüne neden olan çiçek hastalığı, aşılama sayesinde Türkiye’de 1957 yılından, dünyada ise 1977 yılından itibaren görülmemektedir. 1980’lerden itibaren aşısı da artık yapılmamaktadır. Yine aşılama sayesinde çocuk felci 1998’den beri Türkiye’de görülmemektedir. Dünyada ise geçmişte günde 300.000 – 400.000 çocuk felci vakası bildirilirken, bugün bu rakam birkaç vakaya düşmüştür. Difteri de aşılama sayesinde son 14 yılda sadece 1 vakada görülmüştür. Yeni doğan bebeğin ölümüne yol açan yeni doğan tetanosu ortadan kalkarken, çocukluk çağı tüberkülozu da önemli ölçüde kontrol altına alınmıştır.

Tüm bu örnekler aşılamanın toplum

sağlığı açısından ne denli zaruri bir önlem olduğunu özetlemektedir. Ancak aşılamanın bu olumlu etkileri gösterebilmesi, salgınları önleyebilmesi için toplumun % 90’ının aşılama kararı bir tercih değil, toplum sağlığının gerektirdiği bir zaruriyettir. Eğer bu konuda yeterli aşılama oranı yakalanamazsa hastalık riskleri de artmış olur. Örneğin Avrupa’da aşı karşıtlarının neden olduğu tartışmalar sonucu yaşanan bir zafiyet 2011’de başlayıp, 2013’te maksimum etkisini gösteren bir kızamık salgınına neden olmuştur. Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli nokta ise, kızamık salgını sonucu ilaç tekellerinin ne kadar kazandığı olmalıdır.

Türkiye’de aşılama sayesinde kızamık hastalığının yılda sadece 4 ila 7 kişide görülme düzeyi son 15 yıldır değişmekte, az olan kızamık vakalarında artış görülmektedir. Resmi verilere göre 2017 yılında 85 çocukta kızamık vakası görülürken, 2018’in sadece ilk üç ayında kızamık vaka sayısı 44’e ulaşmıştır. Uzmanlar, aşı reddi 50 binleri bulursa Türkiye’de de kızamık salgınının meydana gelebileceğini belirtmektedir. Ve bir salgın meydana gelirse geçmiş veriler ışığında, her kızamık geçen 1000 çocuğun 100’ü hastaneye yatacak, bu çocukların yaklaşık 20’si ölecek, 30’unda ise beyin hasarı meydana gelecektir.

Bu risk diğer hastalıklar için de geçerlidir. Hâlihazırda Türkiye’de uygulanan aşı takvimi ile çocuklar 13 hastalığa karşı bebekliklerinden itibaren korunabilmektedir. Konunun önemini vurgulamak açısından; örneğin aşılama bir anda dur-

durulursa, bir süre sonra 13 tane aşıyla korunduğumuz hastalıklar tekrar artacak ve buna bağlı her yıl 14.296 çocuk ölecektir.

Konu bu denli önemliyken, Türkiye’de aşı karşıtlığı tamamen bilim dışı saiklerle giderek artmakta, sermaye devleti de buna çanak tutmaktadır. Örneğin Uşak ve Mersin’de iki ailenin çocuklarını aşılatmak istememeleri ile açılan davalarda 2015 ve 2016 yıllarında Anayasa Mahkemesi, aşı uygulamasını vücut bütünlüğünün bozulmasına neden olacak müdahale olarak görüp, aşığı zorunlu tutan bir mevzuat olmadığı için ailelerin aşığı reddetme haklarının bulunduğu hükmetmiştir. Sağlık Bakanlığı’nın ise aşığı zorunlu tutan bir mevzuat çalışması halen yoktur.

Sağlık alanındaki özelleştirme politikalarının sonucu olarak devlet, koruyucu sağlık hizmetlerinden giderek uzaklaşmaktadır. Bu konuda üzerine düşen hizmeti, eğitimi, denetimi ya da gerekli mevzuat çıkarma görevlerini yapmamaktadır. Sağlık Bakanlığı, TTB gibi kurumların uyarı ve başvurularına ise kulak tıkmamaktadırlar. Aksine, tamamen bilim dışı bir şekilde tartışılan aşı karşıtlığına ya da alternatif tıp adı altında hacamatçıların çağdışı uygulamalarına destek vermekte, önlerini açmaktadır. Sağlığın piyasalaştırılması ve gericileştirilmesi bir bütün olarak toplum sağlığını tehdit etmektedir. Oysa tüm sağlık hizmetlerinin bilimsel, nitelikli ve ücretsiz bir şekilde toplumun hizmetine sunulması gerekmektedir.

Sendikalar cephesinden 1 Mayıs hazırlıkları

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs yaklaşırken sendikalar cephesinden de ilk açıklamalar geldi. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB Taksim için başvuru yaparken Birleşik Metal-İş ise Taksim kararı aldığını açıkladı. Türk-İş ise bu yıl 1 Mayıs'ı Hatay'da şovenist histeriye alet etmeye hazırlanıyor.

1 MAYIS'I TAKSİM'DE KUTLAMAK İÇİN BAŞVURU YAPILDI

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB), 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldı. Sendika ve meslek örgütleri, aldıkları karar doğrultusunda da İstanbul Valiliği'ne başvuruda bulundu.

Mezopotamya Ajansı'nın haberine göre; KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik, DİSK Genel Başkanı Kani Beko, TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Emin Koramaz ve TTB Merkez Konseyi Başkanı Raşit Tükel'den oluşan heyet, 3 Nisan'da İstanbul Valisi Vasip Şahin'le görüşme gerçekleştirdi.

Görüşme sonrası ajansa konuşan KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik, "Geçen hafta Perşembe günü dörtlü olarak İçişleri Bakanlığı ile bir görüşme gerçekleştirdik. İstanbul'un özellikle 1977 katliamından sonra emekçiler açısından

tarihsel bir öneme sahip olduğunu ve bu nedenle Taksim'de kutlamak istediğimizi belirttik. İstanbul Valiliği'ne başvurumuzu yaptık. Bir an önce bunun olumlu karşılanması için önerilerimizi sunduk" dedi.

Kadınların OHAL, KHK ve hükümetin muhalefeti sindirme politikalarına karşı 8 Mart'ta alanlara çıktığında herhangi bir olumsuzluğun yaşanmadığını ifade eden Bozgeyik, şunları söyledi:

"Hükümetin bu yaklaşımlarını 1 Mayıs açısından da değerlendirerek, yasağcı eğilimlere girmemesi görüşlerimizi iletтік. Özellikle 2018 emekçiler açısından çok önemli. Çünkü OHAL saldırıları, KHK ihraçları, Ortadoğu'da gelişen savaş politikaları, Suriye'deki bu paylaşım savaşına Türkiye'nin dahil olması nedeniyle bunlar doğrudan emekçileri etkiliyor. Bu 1 Mayıs'ı da hem OHAL'e hem savaşa karşı demokrasi ve barışın yeniden tesis edilmesi açısından taleplerimizi güçlü bir şekilde iletтік ve 1 Mayıs için şimdiden çalışmalarımıza başladık."

BİRLEŞİK METAL-İŞ 1 MAYIS'TA TAKSİM'DE

Birleşik Metal-İş Başkanlar Kurulu 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılması kararı aldığını açıkladı.

Birleşik Metal-İş Başkanlar Kurulu, 30 Mart günü sendika genel merkezinde toplanarak ülke gündemi, sendikal gündem ve 1 Mayıs konularını değerlendirdi. Toplantıya dair sendika tarafından yayın-

lanan sonuç bildirgesinde, 1 Mayıs'a ilişkin şu ifadeler yer aldı:

"... Sendikalar, anti-demokratik uygulamaların yaygınlaştığı baskı ortamında 1 Mayıs hazırlıklarına başlayacaklar. Bu yıl 1 Mayıs'a sendikal hak ve özgürlüklerin hiçe sayıldığı, iş cinayetlerinin artarak devam ettiği, adalete hukuka güvensizliğin arttığı bir atmosferde gidiliyor.

"Başkanlar Kurulumuz, 2018 yılı 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılması kararını almıştır. Tüm emek örgütlerini ve sendikaları da Taksim alanında 1 Mayıs kutlamalarına çağırılmaktadır.

"Taksim'de 1977 1 Mayıs'ında 37 canımızın hayatına mal olan kutlamalardan sonra, Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak kapatılmaya çalışıldığı bilinmektedir. Özellikle 2007 yılından itibaren giderek yükselen ve uğruna bedeller ödediğimiz 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması mücademizin elde edilen kazanımdan sonra bir kez daha boşa çıkarılmış olması kabul edilemez..."

TÜRK-İŞ 1 MAYIS'TA HATAY'DA

Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay, "Bu yıl 1 Mayıs'ı Hatay'da kutlayacağız" dedi.

Türk-İş'in neden Hatay'ı tercih ettiğine dair henüz açıklama yapılmazken, yıllardır 1 Mayıs'ı göstermelik kutlamaya çeviren konfederasyonun bu yıl sermaye devletinin Efrîn işgali üzerinden 1 Mayıs'ı şoven gösteriye çevirmeyi hedeflediği tahmin ediliyor.

"Sessiz kalırsak korku imparatorluğu herkesi yutacak"

Kamu emekçilerinin KHK'lar eliyle gerçekleştirilen ihraçlara karşı direnişleri İstanbul, Ankara ve Düzce'de sürüyor.

İstanbul'da KESK üyesi emekçiler Şubat 2017'de başladıkları direnişlerini Bakırköy ve Kadıköy'de yaptıkları oturma eylemiyle sürdürüyorlar. AKP'nin okullarda ve kamu kurumlarında yarattığı çıkar çarklarına dokundukları, cemaat yapılanmalarına geçit vermedikleri ve muhalif kimliklerinden dolayı ihraç edildiklerini vurgulayan emekçiler, eylemlerde yaptıkları konuşmalarda "Sıranın bize mi gelmesini bekleyeceğiz? Ne zaman mağdur olursak o zaman mı ses çıkaracağız? Sessiz kalırsak bu korku imparatorluğu bir gün herkesi yutacak" dedi.

Ankara'da Nuriye Gülmen'in 9 Kasım 2016'da başlattığı Yüksel direnişi 500'lü günlerinde sürüyor. Her gün 13.30 ve 18.00'de basın açıklaması yapmak için Konur Sokak'ta bir araya gelenlere "Ankara Valiliği'nin eylem yasağı var" gerekçesiyle saldıran polis, direnişçileri işkenceyle gözaltına alıyor.

Ayrıca Zeynep Yerli ile birlikte Ulus Defterdarlığı önünde OHAL ve KHK'lara karşı sürdürdükleri eylemi birinci yılında bitirmelerinin ardından Sakarya Caddesi'nde eyleme başlayan Cemal Yıldırım, 31 Mart günü "eylem yasağı" gerekçesiyle polis saldırısıyla gözaltına alındı.

Düzce'de 6 yıldır çalıştığı Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'ndeki görevinden KHK ile ihraç edilen mimar Alev Şahin'in direnişi 260'lı günlerini geride bıraktı. Kent Meydanı'nda "Katil, hırsız, darbeci değilim İşimi geri istiyorum" ozalitini açarak eylemine devam eden Şahin, hukuksuz bir şekilde ihraç edildiğini belirterek "Onurlu bir yarın mücadelesi veriyorum" dedi.

Esenyurt'ta 1 Mayıs toplantısı

Esenyurt BDSP 1 Mayıs hazırlıklarına toplantıyla başladı. Toplantıda siyasal süreç, Efrîn işgali, seçimler, sermayenin saldırı politikaları, mevcut baskı ortamı ve 1 Mayıs üzerine sunum yapıldı; ardından bu başlıklar üzerine tartışmalar yürütüldü. Bu tartışmaların ardından 1

Mayıs'a dönük ayrıntılı tartışmalara geçildi.

Sendikalar ve siyasal kurumların DİSK'te yaptığı toplantının bilgileri aktarıldıktan sonra 1 Mayıs hazırlıkları tartışıldı. Tartışmalarda 1 Mayıs hazırlıklarına herkesin dahil olması, her işçinin

fabrikasındaki işçilerle 1 Mayıs toplantısı örgütlemesi, 1 Mayıs çağrısının en geniş emekçi kesimlere taşınması gerektiği ifade edildi. Bu doğrultuda, Nisan ayının sonlarına doğru yapılacak 1 Mayıs etkinliğine geniş bir katılım çağrısıyla toplantı sona erdi.

İşsiz kalan taşeron işçilerinden eylemli tepkiler

696 sayılı KHK'yla getirilen düzenlemeyle taşeron işçilerine "müjde" olarak sunulan kadro aldatmacasıyla binlerce işçi işsiz kalırken taşeron işçilerinden eylemli tepkiler gelmeye başladı.

ATAŞEHİR BELEDİYESİ'NDE TAŞERON İŞÇİLERİ DİRENİŞTE

İstanbul'daki Ataşehir Belediyesi'nde çalışan taşeron işçileri kadro beklerken işten atma saldırısıyla karşılaştı. Yaklaşık 120 işçi, "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle kadroya alınmadığı gibi, iş akitleri de feshedilerek işsiz bırakıldı.

3 Nisan'da belediyeye giderek tepkilerini gösteren işçiler, ertesi gün toplantıya çağırıldı. 4 Nisan'daki toplantıda işçilerin sorularına yanıt veremeyen belediye yöneticileri; "Sizi tekrar işe alacağız, bizim de şoförlerimiz işten atıldı" diyerek kendilerini savunmaya çalıştı.

Taşeron işçileri ise duruma tepkilerini sloganlarla göstererek Tespit Komisyonu'na dilekçe verdiler. İşçiler dilekçelerinde kadroya geçiş için aranan koşulları sağladıklarını belirterek kadroya alınma taleplerinin kabul edilmesini istedi.

Belediye tarafından yapılan açıklamada İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından iletilen "güvenlik soruşturması" sonuçları nedeniyle 107 işçinin işten atıldığı söylendi. Öte yandan "güvenlik soruşturması" sonuçlanmayan yaklaşık 500 işçinin tedirgin olduğu ifade edildi.

Belediye önünde direnişe geçen işçiler, kadro hakkını kazanana kadar eylemi sürdürceklerini belirtti.

KADIKÖY'DE AYRIMSIZ, ŞARTSIZ KADRO TALEBİ

DiSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, 4 Ni-

san'da Kadıköy Belediyesi'nin önünde eylem yaparak ayrımsız, koşulsuz kadro istedi.

Eylemde Genel-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Mehmet Sait Tanyeri basın açıklamasını okudu. Taşeron işçilerinin kadro talebinin basıncıyla AKP'nin bu konuda bir düzenlemeye gittiği ifade edilen açıklamada KHK ile yapılan düzenlemenin kadro değil işten atılma getirdiğine dikkat çekildi.

Açıklamanın devamında, belediyede çalışan taşeron işçilerinin kadro dışı bırakılarak belediye şirketlerinde çalıştırılacağı belirtildi. Taşeron işçilerine dayatılan sınav ve güvenlik soruşturmasının teşhir edildiği açıklamada sınavlarda birçok usulsüzlük olduğu belirtildi.

Açıklamada, son iki haftada işçilerin "güvenlik soruşturması" sonuçlarının gelmeye başladığı ve iktidara muhalif olan binlerce işçinin gerekçe belirtilmeden "geçişinin uygun görülmediği"

ibareli yazıyla işten atıldıkları aktarıldı. "Kadro müjdesi"nin işçi kıyımına dönüşmesine tepkiler üzerine Çalışma Bakanlığı'nın yaptığı yeni düzenlemelerin de yeni mağduriyetler yarattığına dikkat çekilerek "En son eski hükümlülerin geçişlerinin yapılmasına yönelik yapılan düzenlemede, eski hükümlülerin geçiş yapılması kamu kurumlarının inisiyatiflerine bırakılırken, belediyeler bu düzenlemenin dışında bırakılmıştır" denildi.

Genel-İş Eğitim Daire Başkanı Mahmut Şengül ise geçişi yapılan işçilerin 2020'ye kadar ücret artışı ve TİS'ten yararlanamadıklarına dikkat çekti. "Güvenlik soruşturmasının" amacının açıklıkla terbiye etmek olduğunu vurguladı. Eylem sloganlarla sona erdi.

DIYARBAKIR BELEDİYELERİNDE 600 İŞÇİ İŞSİZ KALDI

Diyarbakır'daki belediyelerde de taşeron işçileri kadro beklerken işsiz kal-

dı. Diyarbakır'daki belediyelerde çalışan yaklaşık 600 işçinin iş akitleri "güvenlik soruşturmaları" öne sürülerek feshedildi.

Genel-İş Diyarbakır 2 No'lu Şube Sekreteri Hasan Hayri Eroğlu, konuyla ilgili açıklamasında "Bağlar Belediyesi'nden 255, Büyükşehir'den 242, Kayapınar'dan 190, Sur'dan 42, Yenışehir'den 52, Ergani'den 56 olmak üzere toplam 600'e yakın arkadaşımız işten çıkarıldı" dedi.

"Her ne kadar bu arkadaşların güvenlik soruşturması olumsuz olarak gelmişse de bu arkadaşlarımız hakkında herhangi bir soruşturma, açılmış bir dava ya da bir mahkûmiyet yok" diye konuşan Eroğlu, işten çıkarmaların hukuksuz olduğunu vurgulayarak, "Güvenlik soruşturmaları suçun şahsiliği ilkesine aykırı, çünkü bazı arkadaşlarımızın akrabaları gerekçe gösterilmiş" dedi.

EÜ'DE 450 TAŞERON İŞÇİSİ LİSTEYE ALINMADI

Ege Üniversitesi'nde (EÜ) geçen hafta "güvenlik" ve arşiv soruşturmasına ta-kıldıkları bahanesiyle çok sayıda işçinin kadro hakkının gasp edilmesinin ardından, şimdi de 450 taşeron işçisinin adına listelerde yer verilmedi. İşçilerin neden liste dışı bırakıldığı konusunda da herhangi bir bilgi verilmedi.

Kadro beklerken işsiz kalan yüzlerce taşeron işçisi, rektörlük önünde toplandı ve açıklama beklediklerini dile getirdiler.

Listede yer almayan işçilerin arasında, üniversitede yetkili Genel-İş Sendikası İzmir 7 No'lu Şube'nin yöneticileri ve işyeri temsilcileri de bulunurken, sendika yöneticisi Uğur Nazlıoğlu, konuyla ilgili olarak rektörlükle görüşeceklerini ifade etti.

Şeker fabrikaları arazileri ile birlikte satılıyor

Özelleştirilme saldırısı ile karşı karşıya olan şeker fabrikalarının arazilerinin de satışı gündemde. Tekirdağ'ın Muratlı ilçesinde yer alan şeker fabrikasının arazisi ile birlikte satışına dair karar Resmi Gazete'de yayımlandı.

Resmi Gazete'nin 29 Mart tarihli sayısında yayımlanan ilanında, "Aşağıda detayı yazılı bir adet taşınmaz, şirketimiz tarafından, 4046 sayılı Özelleştirme Uygulamaları Hakkındaki Kanun kapsamında 'SATIŞ' yöntemi ile özelleştirilecektir" denildi.

İhalede, arazinin bulunduğu bölge Tekirdağ İli, Muratlı İlçesi, Kurtpınar Mahallesi, alanı 21,671.72 m2 geçici teminat tutarı 750 bin TL, şartname bedeli KDV dahil 200 TL ve son teklif verme tarihi ise 10 Nisan 2018 saat 14.00 olarak belirtildi.

Fabrika ve arazisinin satışına dair söz konusu

karar Resmi Gazete'de şu vurgularla duyuruldu: "İhale; birden fazla teklif sahibinden kapalı zarf içerisinde teklif almak ve görüşmeler yapılmak suretiyle 'pazarlık usulü' ile gerçekleştirilecektir. İhale Komisyonunca gerekli görüldüğü takdirde ihale pazarlık görüşmelerine devam edilen teklif sahiplerinin katılımı ile yapılacak açık artırma suretiyle sonuçlandırılabilir. İhaleye gerçek ve tüzel kişiler ile ortak girişim grupları katılabilirler."

AKP iktidarının şeker fabrikalarının özelleştirilmesine dair yaptığı açıklamalarda fabrika arazilerinin satılmayacağı, üretimin devam edeceği ifade edilmişti. Resmi Gazete'de yayınlanan karar bu söylemlerin yalan olduğunu göstermekle kalmadı, fabrikaların arazilerle birlikte satılarak AVM vb. yapıların yapılmasının öne açılmış oldu.

Artık yeter, ölmek istemiyoruz!

Yaşamlarımızı sürdürebilmek, ailemizi geçindirebilmek için her gün ağır sömürü koşulları altında çalışıyoruz. Hayat pahalılığı yüzünden mesaiye kalıyor, günde 12-16 saatlere varan çalışma sürelerine razı oluyoruz. İşsiz kalmanın, açlık demek olduğu yaşam koşullarında işyerimizde tehlikeli ve işçi güvenliği alınmamış tezgahlarda, yasalarda belirtilen "çalışmaktan kaçınma" hakkımızı kullanmıyoruz. Çünkü patron-amir-formen, şef baskısı altında sürekli "hadi hadi" denilerek uygulanan baskı yüzünden alınmayan can güvenliği önlemleri ile "ya çalış ya da kapı orada" diyorlar. Ancak bizler yan yana gelemediğimiz ve sesimizi çıkartamadığımız için bu kölelik düzeninin aynı şekilde devam edeceğine inanıyoruz ve iş kazalarında sakat kalmaya ya da ölmeye devam ediyoruz.

Yaşadığımız, çalıştığımız Aliağa-Bakırçay havzasında 2017 yılından içinde bulunduğumuz aya kadar 21 işçi arkadaşımız iş cinayetinde yaşamını yitirdi. Bu yılın başından itibaren ise **Kocaer Haddencilik**'te Serhat Çetin, **Ege Gübre**'de Selçuk Ulaş İlaslan, **Denizciler Döküm**'de Şafak Deliorman, **Sider**'de Mehmet Emin

Arık ve Mehmet Sait Akan, **AGS Gemi Söküm**'de de Servet Özkaya arkadaşlarımız patronların daha fazla kar elde etme hırsıyla göz ardı ettiği iş güvenliği önlemlerinin alınmaması yüzünden hayatını kaybetti.

İŞ CİNAYETLERİ KADERİMİZ DEĞİL! DURDURABİLİRİZ!

Biz işçiler işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması için işyerimizde bir araya gelmeliyiz. Kararlı ve örgütlü hareket ettiğimizde ne işimizden, ne de canımızdan oluruz! İşyerlerimizin patronun satın alamayacağı kurumlar ve işçi temsilcilerinin de içinde olduğu bağımsız bir heyet tarafından denetlenmesi için çaba gösterelim. Tehlike arz ettiğini gördüğümüz durumlarda, sadece o işi yapan işçi değil, hepimiz "işçi güvenliği önlemleri alınana kadar" çalışmayı reddedelim!

ALİAĞA'YA TAM DONANIMLI BİR HASTANE ŞARTTIR!

Yaşanan iş cinayetlerinde bir diğer sorun Aliağa gibi, bir yanında Tüpraş-Petkim gibi kimyasal maddelerle çalışan, bir yanında gemi söküm, demir-çelik fabri-

kaları gibi tehlikeli iş yerlerinin olduğu bir havzada iş "kazalarına" müdahale edebilecek bir hastanenin bulunmamasıdır. Yaşanan iş "kazaları"nın bir çoğunda hızlıca müdahale edilemediği için işçi arkadaşlarımız ya Menemen'e ya da Ege Üniversitesi Hastanesi'ne giderken yolda hayatını kaybediyor.

Patronlar kanımız ve canımız üzerinden servetlerine servet katıyor. Artık yeter, arkamızda gözü yaşlı insanlar bırakmayalım, insanca koşullarda çalışıp, insanca yaşamak istiyoruz.

* Tüm fabrikalarda denetlemeler sıklaştırılsın,

* Denetlemeler patronlardan bağımsız kurumlar tarafından ve içinde işçilerin seçtiği temsilcilerin de bulunduğu komisyonlar tarafından yapılsın,

* Can güvenliği riski olan işlerde risk ortadan kalkana kadar iş yapılsın,

* Aliağa'ya tam donanımlı bir hastane yapılsın. İşin güvenliğini değil canımızın güvenliğini istiyoruz!

EGE İŞÇİ BİRLİĞİ

(Ege İşçi Birliği'nin iş cinayetlerine karşı yürüttüğü faaliyet kapsamında Aliağa'da dağıttığı bildiri)

Aliağa'da 'tam donanımlı hastane' talebi yükseltiyor

İki aya yakın bir süredir Aliağa'da iş kazaları ve işçi cinayetlerinin artması ve bu durumlarda mevcut hastanenin yetersizliği nedeniyle birçok işçinin başka hastanelere nakli sırasında hayatını kaybetmesi vurgusuyla bir kampanya yürütülüyor. Havzadaki tehlikeli işlerde çalışan işçiler için "yanık ünitesi, mikro cerrahi bölümü ve meslek hastalıkları birimi" olmaması kalıcı ve büyük sorunlara yol açarken, birçok işçi ilk müdahaleden mahrum olduğu için hayatını kaybetmektedir. Bunun yanında, kadın ve çocuk sağlığı için de mevcut hastane yeterli değildir.

Bu nedenlerle pazar yerlerine, meydana açılan standlarla birlikte kahvehanelerde, çay bahçelerinde, mahallelerde kapı kapı dolaşarak imza toplandı.

Bu aşamada acil bir ihtiyaç olan hastane talebini büyütme için 8 Nisan'da Aliağa Demokrasi Meydanı'ndaki basın açıklamasının çağrısı Aliağa İzban çıkışında Star Rafineri şantiyesi işçilerine bildiriyle ulaştırıldı. Emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde kapı kapı dolaşılıp imza toplanırken, emekçiler açıklamaya davet edildi.

Aliağa semt garajında, Menemen Asarlık ve Üst geçit noktalarında servis bekleyen işçilere de bildiriler dağıtılırken "Tam donanımlı hastane talebini büyütüyoruz. Yan yana geliyoruz!" şiarlı afişler asıldı. Ayrıca havzanın yerel kurumları gezilerek açıklamaya davet edildi.

Öte yandan, Ege İşçi Birliği'nin "Yeter! Artık ölmek istemiyoruz! İş cinayetlerine son!" şiarlı afişleri Bayraklı, Çiğli, Menemen, Asarlık, Aliağa'da özellikle demir çelik işçilerinin servis güzergâhlarına yaygın bir şekilde yapıldı.

72. Vicdan ve Adalet Nöbeti

Adalet Arayan İşçi Aileleri, iş cinayetlerinde yaşamını yitirenler için her ayın ilk pazarı gerçekleştirdiği Vicdan ve Adalet Nöbeti'ni 1 Nisan'da sürdürdü.

Galatasaray Meydanı'ndaki eylemin açış konuşmasını 2008 yılındaki Davutpaşa patlamasında kardeşini kaybeden Hakkı Güleç yaptı. "Sevdiklerimizi geri getiremeyeceğimizin bilincindeyiz ancak iş cinayetlerinin artışına, yetkililerin duyarsızlığına dikkat çekmek istiyoruz" diyen Güleç "İsterdik ki basın ve yargı ta-

rafsız olsun ama maalesef buradaki birkaç basın emekçisinden başka sesimizi duyuran yok" diye konuştu.

Bu ayki basın açıklamasını Davutpaşa patlamasında eşini kaybeden Arzu Cesur okudu. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin açıkladığı verilere göre 2018'in ilk iki ayında en az 264 işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiği belirtilen açıklamada; 26 Mart'ta görülen Soma Katliamı davasına ilişkin bilgiler verildi. Açıklama, 28 Nisan'ın İş Cinayetle-

rinde Hayatını Kaybedenleri Anma ve Yas Günü ilan edilmesi talebiyle sona erdi.

Açıklamanın ardından iş cinayetlerinde yakınlarını kaybedenlerden, İdris Çabuk, Hacer Erdem, Erdiç Eroğlu ile Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nden atılan taşeron işçisi Cemal Bilgin de yaptıkları konuşmalarda seslerinin duyulmamasına tepki gösterdi. Birleşik Metal-İş'in de katıldığı nöbet eylemi ailelerin avukatı Berrin Demir'in Soma davasına ilişkin bilgilendirmesiyle sona erdi.

Tekstil sektöründe çocuk işçilik ve sermayenin ikiyüzlülüğü

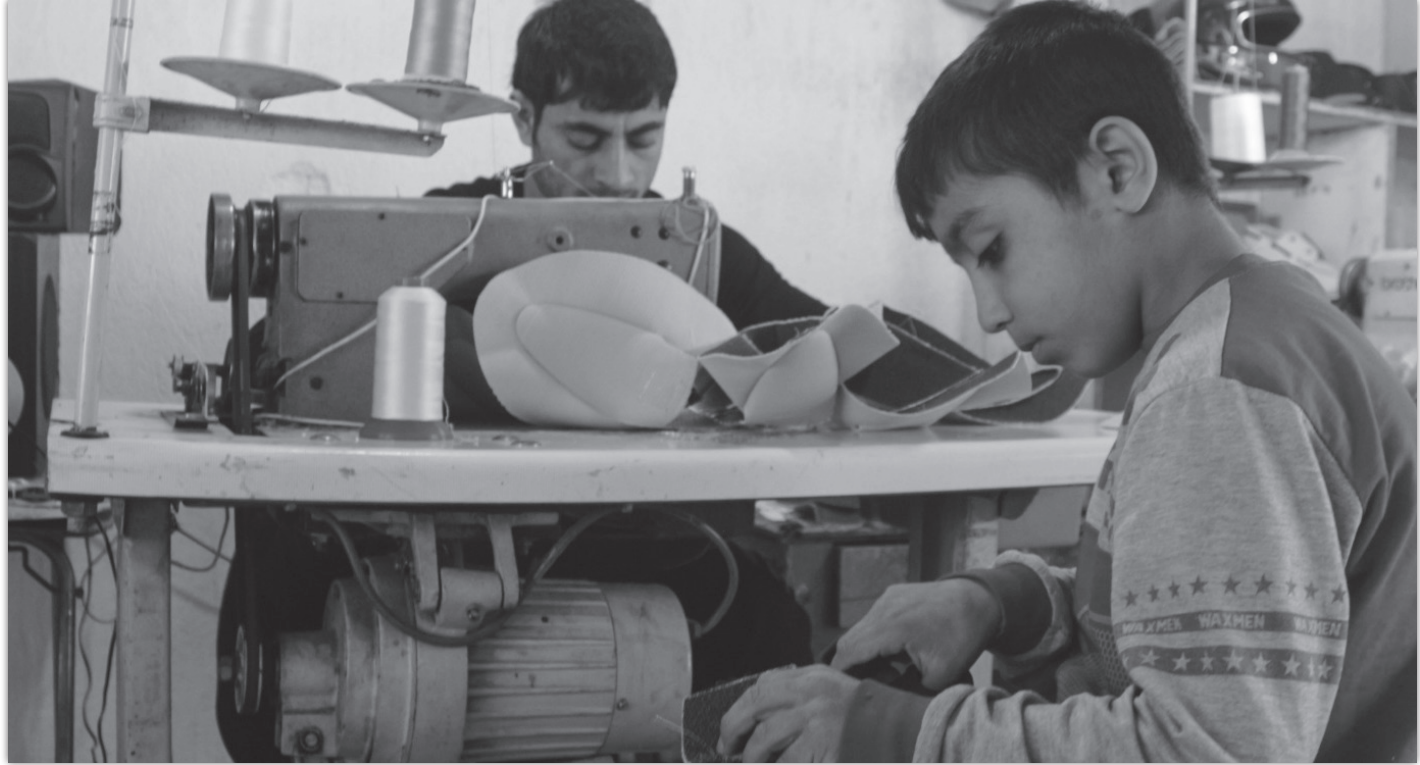
AKP hükümetinin 2018'i 'çocuk işçilikle mücadele yılı' ilan etmesiyle birlikte toplumun farklı kesimlerinden konuyla ilgili açıklamalar yapıldı. Garip olan, bu açıklamaların bir kısmının sorunu yaratılardan; yani sermaye çevrelerinden, siyasal iktidardan ya da sorun karşısında kılını bile kıpırdatmayan sendikal çevrelerden geliyor oluşuydu. Bunda şaşırarak bir şey yok aslında. Zira kapitalizmin yarattığı öylesine sorunlar var ki, bu gerçekler karşısında kapitalistler bile söz söylemek zorunda kalıyorlar.

GENEL OLARAK ÇOCUK İŞÇİLİK

Çocuk işçilik kâra dayalı kapitalist sömürünün en vahşi biçimi olarak tüm çiplaklığıyla çalışma hayatımızın içindedir. Sadece gereğince görünür değildir. Çok fazla sayılara boğulmadan ifade edecek olursak, dünyada her 5 çocuktan biri, ülkemizde ise 22 milyon çocuktan 893 bini çalışıyor. Bunların yüzde 44'ü tarımda, yüzde 24'ü sanayide, yüzde 31'i hizmet sektöründe çalışıyor. Haftalık çalışma süreleri ise 40 ila 54 saate kadar çıkabiliyor. 2013'te iş cinayetlerinde hayatını kaybedenlerin 59'u, 2014'te ise yüzde 54'ü çocuklar...

TEKSTİL SEKTÖRÜ VE ÇOCUKLAR

Kuralsızlığın ve denetimsizliğin kural olduğu sektörümüzde ise çocuk işçilik çok yaygındır. Özellikle merdiven altı diye tabir edilen ve denetimin yok denilecek kadar az olduğu atölyeler çoğu kere çocuk emeğinin sömürsü üzerinden yükselirler. Üretimin ve çalışma koşullarının belli bir standarda ulaştığını iddia eden birçok fason da çocuk işgücünden faydalanır. Gerek ana firmanın yaptığı, gerekse SGK denetimlerinde nedense oraya buraya saklanılan çocuklar bir türlü "bulunamaz." Uluslararası firmalar ve onların "çok kaliteli" tedarikçilerine gelince, görünürde bu firmalar çocuk emeğine karşı çok duyarlıdır. Hatta bazıları sık sık "çocuk okulda güzel" başlığı altında kampanyalar yaparlar. Her zamanki gibi bu pek saygın kuruluşların kirli işlerini fasonlar ya da alt fasonlar yapar. Durum ortaya çıkınca hemen açıklamalar yapılır. Tedarikçiler ve fasonlar ile ilgili büyük bir inceleme başlatıldığı söylenir. Sonra işler bir sonraki skandala kadar aynı devam eder. Türk tekstil sektörünün iki büyük alıcısı NEXT ve HM'nin Pakistan'daki tedarikçisi olan işletmelerin çocuk işçi çalıştırdığının açığa çıkmasıyla birlikte bu firmalar hemen bir reklam kampanyası

Maliyet hesaplarına dahil edilmeyen, iş güvencesinden yoksun olan bu işgücü kapitalizmin önemli kaynaklarından biridir. İşte bu yüzden çocuk işçilikle mücadele demek kapitalizmle mücadele demektir.

başlatarak kamuoyundan özür dilediler. Fakat birkaç ay sonra Türkiye'deki tedarikçilerinin de Suriyeli çocuk işçi çalıştırdığı ortaya çıktı.

Ayrıca büyük firmaların çoğu stajyer adı altında çocuk emeğinin sömürsünü doğrudan yapmaktadır. Fason üretim yapan merdiven altı atölyelerde ise, çocuk işçiler günde 10 ila 12 saat, aylık ortalama 400-500 lira arasında bir ücretle çalıştırılıyor. Ağır işler dahil (özellikle mal ve yük taşıma gibi) her işte görevlendirilebiliyorlar. Ağırlıklı olarak ayak işleri, getir götür işleri, ip temizleme gibi işlerde çalıştırılıyorlar.

Yaşlarının küçük olması ve kendilerini savunamamaktan kaynaklı her türlü küfür, hakaret ve onur kırıcı davranışa maruz kalıp ses çıkartamayabiliyorlar. Çalışan çocukların hemen hepsi güneş yüzü görmeden sağlıksız bir biçimde büyüyorlar.

Yukarıda saydığımız koşulların onlar açısından sonuçları ise oldukça ağır. Ağır yük taşımaları, 10-12 saat ayakta çalışmaları, sağlıksız beslenmeleri başta kemik gelişimi olmak üzere, tüm bedensel gelişimlerini oldukça olumsuz etkiliyor.

Çocuk işçiler için çalışmak zorunda kalmak okuldan uzak kalmak anlamına geliyor. Tekstilde çalışan çocukların hiçbirinin eğitimle ilgili bir hayali neredeyse yok. Eğitim alamadan büyüyorlar.

Uğradıkları baskı, küfür, hakaret onların kişisel gelişimlerini oldukça olumsuz etkiliyor. Tüm bunlara katlanmak zorunda kalmak, onur ve kişiliğin tahrip olması beraberinde getiriyor.

GÖÇMEN İŞÇİLİK VE ÇOCUKLAR

Ayrı bir başlık olarak Suriyeli çocukların durumuna da değinmek gerekiyor. Göçle birlikte tekstilde oldukça yaygınlaşan göçmen işçilikte çocukların ağırlığı yadsınmaz. Yukarıda saydığımız koşulların daha ağır Suriyeli çocuklar için geçerli. Çünkü daha çok eziliyor, hor görülüyor, daha düşük ücretlere çalıştırılıyorlar. Dil bilmiyorlar, onları koruyan yasalar yok, gidecek mercileri yok. Her şeyden önemlisi ve acı olanı sadece yaşamak için her şeye katlanmak zorunda olmaları.

SONUÇ YERİNE

Emek sömürsünün en vahşi biçimi olan çocuk işçilik insanlık suçudur ve önemli bir insan hakları sorunudur. Maliyet hesaplarına dahil edilmeyen, iş güvencesinden yoksun olan bu işgücü kapitalizmin önemli kaynaklarından biridir. İşte bu yüzden çocuk işçilikle mücadele demek kapitalizmle mücadele demektir. Yazının başında ifade ettiğimiz ikiyüzlülük de buradan ileri gelmektedir. Sorunun kaynağı olanlar sorunu çöze-

mezler. Birtakım göstermelik projeler, geçici programlar sadece bu sömürünün perdelenmesine yarar ve sisteme hizmet eder.

Bir yandan bu ikiyüzlülük teşhir edilmeli, diğer yandan çocuk emeğinin sömürsünün ortadan kalkması için talepler ve bir mücadele programı ortaya koyulmalıdır. Çocukların çalıştırılmasının yasaklanması, tüm firmaların içlerinde emek örgütlerinin de bulunduğu bağımsız kurulların denetimine açılması, yasalarda çocuk çalıştırma işletmelere dönük ağır yaptırımlar getirilmesi öncelikli belirlenecek talepler olabilir. Bu talepler ayrıca tartışılıp geliştirilebilir. Buradan hareketle, başta sendikalar olmak üzere tüm emek örgütlerine büyük görevler düşmektedir. Çünkü çocuk işçilikle mücadele, emek mücadelesinden bağımsız ele alınamaz. Esnek ve kuralsız çalışmanın bir sonucu olarak ortaya çıkan bu sorun, sendikaların ve emek örgütlerinin ortak mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

-14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!

-14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretim genel ve mesleki eğitimle birleştirilsin!

-16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik iş günü!

Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu - IV

Afrin'e saldırı v

Haklı ulusal davaların ezilen ulusun burjuva partileri ya da mülk sahibi sınıfları tarafından lekelendiği durumlara sıkça rastlanmıştır. Lenin, haklı bir ulusal davanın ezilen ulusun burjuvazisi tarafından lekelenmesi, bir başka devletin çıkarları için kullanılması ya da gericiliğe alet edilmesi, hiçbir biçimde ezilen ulusun meşru haklarını reddetmemizi ya da görmezden gelmemizi haklı göstermez, der. Biz mazlum bir ulusun haklı davasının hareketin liderleri tarafından lekelenmesini mahkum ederiz. Ama meşru ulusal haklarını da açıklıkla ve kararlılıkla savunuruz. Bunlar özenle birbirinden ayırt edilmesi gereken farklı şeylerdir.

Bugün Ortadoğu'nun toplamında ve Türkiye'nin kendi içinde, Kürtlere herhangi bir statü ya da politikanın zorla dayatılmasını hiçbir durumda kabul etmeyiz. Haklı ulusal davasına kendi coğrafyası üzerinden bir gerçeklik kazandırmakla yetindikleri sürece onu destekler, buna dışarıdan yönelecek her türden müdahaleyi gayri meşru sayar, ona açıklıkla ve kararlılıkla karşı çıkarız. Kürtler kendi toprakları üzerinde kimlerle işbirliği yapmış olursa olsun, başına hangi türden yöneticiler seçmiş olursa olsun, buna dışarıdan herhangi bir müdahale ya da dayatma kabul edilemez. Bu tümüyle gayri meşru bir girişim olur. Hele de bunu yapan kendi bünyesinde Kürt sorunu bulunan bir ülkeyse, bu suçların en büyüğü ve ağırı olur. Türk sermaye devletinin Rojava'ya, Afrin'e ya da Kürdistan'ın bir başka bölgesine müdahalesi de her durumda gayri meşrudur. Böyle bir politika kararlılıkla mahkum edilmeli ve buna karşı Kürt halkının yanında yer alınmalıdır. Bu, Türkiyeli devrimciler için özellikle vazgeçilemez bir sorumluluktur.

Bugün Kürtlerin yaşadıkları topraklara Afrin üzerinden bir saldırı var ve onlar buna karşı tümüyle haklı ve meşru bir ulusal direniş sergiliyorlar. Bu direniş sonuna kadar destekliyoruz. Kendi topraklarını, kendi kazanımlarını savunmak onların en meşru haklarıdır. Türk devletinin burada başarısızlığını, yenilgiye uğramasını istiyoruz. Bu yenilgi Türkiye toplumuna hiçbir şey kaybettirmez, tersine onu şimdiki boğucu diktatörlük karşısında bir parça rahatlatır. Dinsel gericiliğin halen toplumu soluksuz bırakan

Bu iki kategorinin içinde demokrasi duyarlılığı öne çıkanlar, özellikle EMEP ve Halkevleri, Kürt sorununda da belirli bir duyarlılığa sahipler. Anti-emperyalist duyarlılığı sözümona önemseyen ve tersinden demokratik duyarlılıkları zayıflayanlar, özellikle SİP TKP'sinin bazı kesimleri, halen Kürt sorununda sosyal-şoven bir duyarsızlık içindeler. Afrin saldırısı sırasında da gördüğümüz bu oldu.

mengenesi önemli bir darbe alır. Dolayısıyla Afrin'de, Rojava'da Kürtleri desteklemek dolaysız olarak Türkiye'de işçileri ve emekçilerin nefes alabileceği bir atmosferi desteklemekle aynı anlama gelir. Bunun tersi de aynı şekilde ve aynı ölçüde doğrudur. Mevcut saldırı karşısında susmak, hele hele onu şu veya bu şekilde desteklemek, dinci-faşist iktidar gücünü pekiştirmeye ve ömrünü uzatmaya katkıda bulunmaktır.

AFRİN'E SALDIRI VE TKİP

TKİP 30. Yıl Konferansı Bildirgesi'nde Rojava üzerine de bir değerlendirme var (*Ekim'in bu sayısında yeniden yayınlanmaktadır.*) Bu değerlendirmede PYD'nin Amerikan emperyalizmi ile kurduğu ilişkiler açık bir biçimde mahkum ediliyor ve bunun bizzat mazlum Kürt halkı için içerdiği tehlikelere önemle işaret ediliyor. Fakat öte yandan meşru ulusal kazanımlarına yönelecek tüm saldırılara karşı Kürt halkının yanında yer alınacağı aynı açıklıkla vurgulanıyor. Kürt ulusal hareketinin emperyalist güç odaklarıyla kurduğu ilişkilere, böylece mazlum Kürt

halkının haklı davasına düşürdüğü gölgeye rağmen, Kürt halkının elde ettiği tüm meşru ulusal kazanımların TKİP tarafından sonuna kadar savunulacağına, buna yönelecek saldırılar karşısında mazlum Kürt halkının yanında yer alınacağına altı çiziliyor.

Kürtlerin kendi coğrafyalarındaki kazanımları tümüyle meşrudur. Kürtler kendini yönetmek istiyor. Bu hak ve olanağı hiç kimse hiçbir gerekçeyle Kürtlerin elinden alamaz. Şu veya bu güçle yaptığı işbirliği Kürtlerin ulusal haklarını ortadan kaldırmaz. Biz bunu Talabaniler'e, Barzaniler'e karşı tutumumuzu açıklarken de bu açıklıkla ortaya koymuştuk. Amerikan emperyalizmi ile işbirliği yapmak ise, bunu 70 yıldır Türk devleti ve üstelik tüm bölge halklarına karşı yapıyor. Ülkenin dört bir yanı Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun üsleriyle donatılmış bulunuyor. Türkiye Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin ve NATO'nun 70 yıldır cephe gerisidir. Bölge halklarına karşı emperyalizmle işbirliği suçunun tüm bölgede birinci dereceden sorumlusu bizzat Türk sermaye devletidir.

Yinelemek gerekirse: İki şeyi birbirin-

den net bir biçimde ayırt etmek gerekir. Kürt partilerinin haklı ve meşru bir davayı emperyalizm ile ilişkiler içinde lekelenmesi açık ve net bir tutumla mahkum edilmelidir. Ama ezilen bir ulusun haklı ve meşru istemleri ile bu doğrultudaki kazanımları da aynı açıklık ve kesinlikle savunulmalıdır. Bu kazanımlara el uzatılması, bunların saldırı hedefi haline getirilmesi ağır bir suç sayılmalıdır.

TKİP 30. Yıl Konferansı'nın aldığı tavrın ikili yönüdür bu. Bunlar Lenin'in bize ulusal sorun konusunda öğrettikleridir. Ulusal siyasal akımların emperyalistlerle ya da gericilerle kurdukları ilişkilerin mahkum edilmesi ile ezilen bir ulusun meşru haklarının her durumda savunulması iki ayrı şeydir. Bu ikisini birbirinden dikkatle ayırmak, ulusal sorunda leninist tutumun en ayırt edici özelliklerinden biridir.

AFRİN'E SALDIRI VE TÜRKİYE SOLU

Türkiye solunun Afrin saldırısı karşısındaki tavrına gelince. Siyasal yaşamalarını artık büyük ölçüde Kürt hareketine endekslemiş çevrelerin tutumunu bir

ve Türkiye solu

H. Fırat

yana koyalım. Asıl önemli olan, Türkiye'nin '70'li yıllarda iyi-kötü devrimciliği temsil eden, 12 Eylül'den sonra reformist bir çizgiye kayan ve bugün ise sosyalist olmak iddiasındaki solun esas ağırlığını oluşturan kesimlerin tutumudur. EMEP ve Halkevleri işgale karşı daha baştan doğru ve samimi tavırlar aldılar. Her ne kadar ilk günlerdeki tokluğu sonradan sürdürmekte zorlandılarsa da, aldıkları tavır onlar payına yine de son derece önemlidir. ÖDP de yerinde nedenlerle işgale karşı çıktı. Ama ABD emperyalizmiyle ilişkiler konusunda Kürt partilerine hatırlattıkları da vardı. Bu da kendi başına hiçbir biçimde yanlış değildi. Haziran Hareketi'nin öteki bileşenleri için de benzer şeyler söylenebilir.

SİP kökenli TKP'nin sosyal-şovenizmi bir eğilim haline getiren kanadı ise, bu tutumunu Afrin saldırısı üzerinden de gösterdi. Yaptığı açıklamada Kürtler ya da Afrin ile ilgili tek söz etmemeyi başardı. Sorunu genel planda Suriye sorunu olarak koydu ve Suriye'den elinizi çekin demekle yetindi. Oysa güncel müdahale Afrin'e yapıyordu. Saldırının somut hedefi Suriye Kürtleri, onların meşru ulusal kazanımlarıydı. Bu durumda sorun ne ise dosdoğru onun üzerinden konuşmak, buna ilişkin tutumu apaçık bir biçimde ortaya koymak gerekirdi. Sözde "komünistler" bu açıklığı ve yürekliliği gösteremediler. Tümüyle haksız ve kirli amaçlara dayalı bir savaşa cepheden açık bir tavır alamadılar. Böylece sosyal-şoven bir maya taşıdıklarının yeni bir örneğini

verdiler.

Bir de iyi günlerinde Kürt hareketinin kuyruğundan ayrılmayan, onun seçim ittifaklarına hevesle katılan bazı troçkist çevreler var. Her konuda konuşmaya ve yazmaya pek meraklı bu çevreler haftalardır süren Afrin saldırısı karşısında ya tümünden susuyorlar ya da kendileri için hiçbir risk getirmeyecek bazı boş laflarla yetiniyorlar. Bu davranış sosyal-şovenizmden çok korkakça bir oportünizmin ifadesidir. Fakat en az onun kadar berbat bir tutumdur.

Türkiye solunun '70'li yıllarda bağımsızlık ve demokrasi taleplerine dayalı devrimci demokratik programı teorik mantığı içerisinde devrimciydi. Söz konusu olan demokrasi ve bağımsızlığı kazanmaya dayalı bir devrim, bir iktidar mücadelesiydi. 12 Eylül askeri faşist darbesi bu programın taşıyıcısı olan akımları tasfiyeciler sürecine itti ve bu bütünsel program parçalandı. Bazı sol kesimlerde demokrasi meselesi daha çok önemsenmeye ama anti-emperyalist duyarlılık zayıflamaya başladı. Öteki bazıları ise tersinden, emperyalizme karşı mücadeleyi önemsemek adı altında ulusalcı bir çizgiye kaydılar, demokrasi sorununu hafifsemeye, ikinci plana itmeye yöneldiler. Bu kendini Kürt sorunu üzerinden de sosyal-şovenizm olarak gösterdi.

Bu iki kategorinin içinde demokrasi duyarlılığı öne çıkanlar, özellikle EMEP ve Halkevleri, Kürt sorununda da belirli bir duyarlılığa sahipler. Anti-emperyalist du-

yarlılığı sözümona önemseyen ve tersinden demokratik duyarlılıkları zayıflayanlar, özellikle SİP TKP'sinin bazı kesimleri, halen Kürt sorununda sosyal-şoven bir duyarsızlık içindeler. Afrin saldırısı sırasında da gördüğümüz bu oldu. Elbette Afrin gibi haksız ve kirli bir savaşa cepheden destek veremezlerdi. Ama tüm sorun, ona cepheden karşı çıkabilmektir. Yapamadıkları bu oldu.

AFRİN'E SALDIRI VE "ULUSALCI SOL"

Türkiye'nin kemalist geçinen "ulusalcı sol"u ise artık birçok konuda Tayyip Erdoğan iktidarının yardakçısıdır ve Kürt sorunu söz konusu olduğunda da onunla tam olarak aynı saftadır. Doğu Perinçek, Soner Yalçın, Ümit Kocasakal gibileri düzenin asli unsurlarıdır. Kürt düşmanlığı ekseninde kudurgan milliyetçilik, bunların şu son yıllarda özellikle öne çıkan başlıca özelliğidir. Afrin'e saldırı savaşında AKP iktidarının arkasında saf tutmaları bu nedenle rastlantı değildir.

Bu çevreler Kürtlerin bölgede Amerikan emperyalizminin askeri olarak savaşta söylediğini söylüyor, gerici şoven tutumlarını bunlarla mazur göstermeye çalışıyorlar. Kürtlerin izlemekte oldukları politikalar ile sosyal-şovenlerin diline bu kadar kolay koz vermiş olmaları kuşkusuz önemli bir sorun alanıdır. Ama kendi devletleri 70 yıldır emperyalizmin ve siyonizmin bölge halklarına karşı ileri karakolu olanların dilinde bu bahaneler yine de riyakarlıktan öte bir şey değildir.

Burada sinsî, rezil ve riyakar bir tu-

tum var. Anti-emperyalist söylemin arkasına gizlenerek, Amerikan emperyalizmine atıp tutarak Kürtleri suçluyorlar. Emperyalizme ve siyonizme o kadar karşıysanız, ilkin bu güçleri öncelikle kendi toprağınızda temizlemeye bakınız. İkincisi, Kürt halkının meşru haklarına saygı gösterip tanıyın, buna rağmen işbirliği yolunu tutarlarsa dönüp o zaman suçlayın. Kürtlerin ulusal meşru hakları üzerine tek kelime etmediğiniz sürece, Kürtlerin şu veya bu gerici ya da emperyalist devletle kurduğu ilişkileri suçlamak hakkına hiçbir biçimde sahip değilsiniz. Bu sizin payınıza ikiyüzlüce, riyakarca bir tutumdur. Siz anti-emperyalist değil, fakat tepeden trnağa şovenistsiniz.

Hiçbir gerçek anti-emperyalist bir başka halkın zorla egemenlik altında tutulmasını istemez, bunu kabul etmez, edemez. Emperyalist egemenliğe karşı çıkmak, her biçimiyle köleliğe karşı çıkmaktır. Dış emperyalist köleliğe olduğu kadar içeride süren ulusal köleliğe de... Ezilen bir ulusu zorla kölelik altında tutmak, onun kendi dilini ve kültürünü baskı altına almak, onu kendini yönetmek hakkından yoksun bırakmak, ezen ulus burjuva milliyetçiliğinin tipik davranış biçimidir. Bu, tepeden trnağa gerici, şoven, saldırgan, kıyııcı bir milliyetçiliktir. İlgili çevrelerin Afrin saldırısı üzerinden sergiledikleri tutumdan yansıyan da tam olarak budur.

Bir başka ulusun özgürlüğünü boğacaksınız, tüm meşru haklarını gasp edeceksiniz, onu zorla baskı ve kölelik altında tutacaksınız, böylece de öteki zalimlere muhtaç hale düşüreceksiniz. Sonra da kalkıp en büyük bir utanmazlıkla onu emperyalistlerle işbirliği yapmakla suçlayacaksınız! Bu, samimiyetsizliğin, ikiyüzlülüğün, riyakarlığın dipsiz kuyusudur. Doğu Perinçekler, Soner Yalçınlar, Ümit Kocasakallar, Metin Feyzioğullar vb., bunların tümü de Kürt halkına karşı dinci faşist iktidarın yanındadır ve yardakçılarıdır. Bunların aldığı tutuma, buna gösterdikleri gerekçelere baktığınızda, çözülmeden kalan bir Kürt meselesinin Türkiye toplumunu nasıl çürüttüğünün yeni kanıtlarını görüyorsunuz.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Mart 2018 tarihli 311. sayısından alınmıştır...)

“Diplomasi savaşı”ndan yeni bir emperyalist paylaşım savaşına

İngiltere’de çift taraflı çalışan Rus kökenli Sergey Skripal adlı eski bir ajan ile kızının sinir gazı kullanılarak zehirlenmesi üzerine başlayan gerilim büyüyor.

İngiltere başbakanı Theresa May, elinde henüz somut ve inandırıcı bir kanıt olmamasına karşın, olayın sorumlusunun Rusya olduğunu iddia etti. Ardından 23 Rus diplomatını sınır dışı etti, Rusya ile üst düzey tüm görüşmeler askıya alındı ve Rus Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov’un ziyareti iptal edildi. Gümrüklerde de sıkı kontroller başlatıldı. İngiltere bir yandan da bir NATO üyesi ülkede kimyasal silah saldırısı yaşandığını ileri sürerek NATO’yu da bu “savaş”ın içine çekme çabalarını sürdürdü. Son olarak başta yapışık ikizi olan ABD olmak üzere Batılı diğer devletleri, benzeri tutumlar almaya çağırıyordu.

İngiltere’nin çağırısı anında karşılık buldu. Karşılıklı suçlamalar, diplomasi adabına sığmayan sert açıklamalar, tehditler ve restleşmeler havada uçtu. “Diplomasi savaşı” alabildiğine hız kazandı. Doğal olarak önce ABD yapışık ikizine arka çıktı, Rusya’nın 60 diplomatını sınır dışı etti ve Seattle’daki Rus konsolosluğunu kapattı. Onu Kanada ve başta Almanya ile Fransa olmak üzere bir dizi AB üyesi devlet izledi. Sonrasında Polonya başta olmak üzere bir kısım Doğu Avrupalı devlet de peş peşe belli sayıda Rus diplomatını sınır dışı ettiler. Bu arada, ABD ve Batının emrinde bir savaş aygıtı olan NATO da 7 Rus diplomatının akreditasyonunu iptal etti. Nereden bakılırsa bakılsın söz konusu olan, gerçekte tam bir anti-Rus kampanya idi. Öyle ki yaratılan hava ile kimi ülkeler adeta Rus ajanı arayışına girdiler.

Elbette Rusya da boş durmadı. İngiltere hükümetinin sınır dışı hamlesine, anında 23 İngiliz diplomatını sınır dışı ederek karşılık verdi. Bunu ABD’nin 60 diplomatının sınır dışı edilmesi ve St. Petersburg konsolosluğunun kapatılması kararı izledi. Kısacası, Rusya ABD ile Batılı müttefiklerinin bir tür meydan okuma niteliği taşıyan açıklamalarına ve yaptırımlarına, aynı biçimde ve aynı sertlikle karşılık verdi.

Dikkate değer olan, tüm bu gelişmelerin önceden planlanmışçasına, hem de “soğuk savaş dönemi”nden bu yana görülmemiş bir hızla, yaygınlıkla ve eş zamanlı biçimde yaşanmasıdır. Bir süredir birbirleriyle çıkar çatışması içinde olan, mesafeli duran ya da durmaya çalışan adı geçen devletler, bu olay vesilesiyle

Rusya’ya karşı safları sıklaştırmış ve vakit geçirmeden İngiltere’ye destek sunmuşlardır. Tüm politik çevrelerce ve yorumcularca oldukça manidar bulunan bu durum, doğal olarak beraberinde “Yeni bir soğuk savaş mı başlıyor?” ve “Bunun sonu nereye varacaktır?” sorularını gündeme getirmiştir.

RUSYA’YI KUŞATMAK VE HEGEMONYA KAVGASINDA GERİLETMEK

İngiltere bu “ajan zehirlenme” vakasından önce de çok sayıda benzeri olaylara sahne oldu. Muhatap yine Ruslardı. Ancak hiçbirinin üzerine gidilmedi. Kimine intihar süsü verilerek, kiminin doğal biçimde öldüğü belirtilerek, olayları soruşturma gereği duyulmadı ve üstü örtüldü. Benzeri durumlar ABD’de de yaşandı.

Oysa bu kez eski ajan ve kızının tedaviye yanıt vermeleri ve durumlarının iyiye doğru seyretmesine karşın, Rusya’ya dönük suçlamalar, tehditler ve meydan okumalar hız kesmeden devam etmektedir. Dahası, yıllardır İngiltere’de kara para aklama faaliyeti yürüten Rus oligarklarının para ve mal varlığına el koymak gibi yaptırımlarla gerilim daha da tırmandırılmakta, olay bilinçli olarak gündemin ön sıralarında tutulmaktadır.

Bunun temel nedeni, tabloya kabaca bakıldığında bile öne çıkmaktadır. Bilinmektedir ki ABD, yapışık ikizi İngiltere, yanı sıra Almanya ve Fransa Ukrayna’dan Ortadoğu’ya ve Asya-Pasifik’e kadar, her yerde karşılarında Rusya’yı ve dünyanın yükselen gücü olarak Çin’i görüyorlar. Bu nedenledir ki tüm kriz bölgelerinde

kirli çıkarlarına zarar veren, karanlık hesaplarını boşa çıkartıp hedeflerine ulaşmalarını engelleyen ve henüz doğrudan hegemonya kavgasına davet etmese de ABD’ye “ben de varım” diyerek itiraz eden, onun meydan okumalarına aynı biçimde ve aynı sertlikle karşılık veren Rusya’nın yolunu kesmek, ne yapıp edip daha fazla ilerlemesini ve güçlenmesini engellemek istiyorlar.

Demek oluyor ki ajan zehirlenme olayı İngiltere ve destekçisi emperyalist devletler için sadece bir bahanedir. Gerçek amaçları en az kendileri kadar kirli ve karanlık bir emperyalist güç olan Rusya’yı her yerde kuşatmak, yıpratmak ve hegemonya mücadelesinde geriletmektir.

YENİ BİR PAYLAŞIM SAVAŞI TEHLİKESİ

Gitgide azgın hale gelen militarizm, çılgınlık derecesinde bir silahlanma yarışı, ekonomilerin savaş ekonomisine, bütçelerin savaş bütçesine dönüşmesi; NATO denen saldırı ve savaş aygıtı yetmezmiş gibi Avrupa Ordusu gibi yeni saldırganlık ve savaş aygıtları oluşturma çabaları; demokrasi ve özgürlük yalanı ile ülkelerin işgal edilmesi, etnik, dinsel ve mezhepsel temelde bölünmeleri ve yoksul ve mazlum halkların sonu gelmez kanlı bir iç savaşın içinde tüketilmeleri; her yerde kopkoyu bir siyasal gericilik, ha bire tırmandırılan en iğrenciden bir ırkçılık ve yabancı düşmanlığı, her gün biraz daha yakın bir tehlike haline gelen faşizm ve geçmiştekilerden de yıkıcı nitelikte bir yeni paylaşım savaşı... Kapitalist-emper-

yalist dünyanın bugünkü çehresini bunlar oluşturmaktadır.

Bunları, katmerli bir yoğun kapitalist sömürü, çığ gibi büyüyen işsizlik, nüfustan da hızlı gelişen bir yoksulluk, tarihsel, iktisadi, sosyal ve siyasal tüm kazanımların dur durak bilmeyen saldırılarla budanması, kısacası çökertici düzeyde bir sosyal yıkım tamamlamaktadır.

Teknolojik atılımlar, siber saldırı ve savaşlar, insansız hava araçları vb. olanaklar düşünüldüğünde, yeni paylaşım savaşının geçmiştekilerden daha kirli, daha şiddetli, sadece insanlık için değil, beraberinde gezegenimiz için de çok daha yıkıcı nitelikte bir savaş olacağı bellidir. ABD ve AB’si, Rusya ve Çin’i ile tüm emperyalistler şimdi hummalı biçimde böyle bir savaşın hazırlığını yapmaktadırlar. Nitekim bu amaca uygun olarak Trump, Pompeo, Gina Haspel, Bolton, Theresa May, Putin gibi figürler öne çıkarılmakta, bunlardan oluşan savaş kabineleri oluşturulmaktadır.

Dönemin ruhuna uygun bu figürler, kabineler ve hükümetler için yegane amaç ve hedef hegemonya savaşında üstün gelmektir. Bunun için her yol mubahdır. Dünya işçilerinin ve ezilen mazlum halklarının geleceği hiçbirinin umurunda değildir.

Vekalet savaşları dönemi geride kalmaktadır. Savaşın gerçek muhataplarının karşı karşıya geleceği, üstelik de emperyalist saldırganlığın daha da azacağı bir döneme girilmiştir. İngiltere’deki “diplomasi savaşı” üzerinden Rusya’ya ve de Çin’e dayatılan tam da böyle bir savaştır. Düne kadar sıradan sayılabilen olaylar bile emperyalistler tarafından artık önümüzdeki dönemde daha da yıkıcı boyutlar kazanacak olan emperyalist saldırganlık ve savaşları meşrulaştırmanın bahanesi olarak kullanılmaktadır.

Trump tarafından kısa süre önce ilan edilen ticaret savaşı, İngiltere’de makساتlı biçimde gündemde tutulan “ajan zehirlenme” vakasıyla tetiklenen “diplomasi savaşı”, “kimyasal silah bulunduyor” yalanı ile Suriye’yi, demek oluyor ki Rusya’yı vuracakları tehditleri, Avrupalı emperyalistlerle birlikte Ukrayna bahanesi ile Rusya’ya dönük yaptırımların yeniden ısıtılması vb. gibi tüm veriler yeni bir emperyalist paylaşım savaşının her zamankinden de yakın bir tehlike olduğunun işaretleridir. İngiltere, ABD ve Almanya-Fransa ortak yapımı “diplomasi savaşı”nın açığa çıkardığı başlıca gerçek budur.

“Ajan zehirleme” krizi ve sermaye devleti

İngiltere'deki ajan zehirleme olayı, Rusya karşıtı çok yönlü bir kampanyaya dönüştü. İngiltere, ardından da büyük biraderi ABD ve Almanya ile Fransa'nın da içinde olduğu 9 AB üyesi, anında olayı sert biçimde kınadılar. Bu da yetmedi, adeta önden planlanmış gibi, eş zamanlı biçimde onlarca Rus diplomatını sınır dışı ettiler.

Bir NATO ülkesi olan Türkiye'nin, doğal olarak hem Rusya hem de ABD ve AB cephesinde, bu gelişme konusundaki tutumu merak ediliyordu. Nihayet, Türk Dışişleri Bakanlığı, “Türkiye, kimyasal silah kullanımını insanlık suçu olarak kabul etmekte, İngiltere’de yaşanan saldırıyı da bu çerçevede görmekte ve kınamaktadır” diyen, “ancak İngiltere'nin olayın arkasında olduğundan şüphelendiği Rusya'ya karşı diplomatik bir tepki” vermeyeceklerini belirten, oldukça yumuşak bir açıklama yaptı. Bu açıklamayı tamamlayan bir başka açıklama da Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bekir Bozdağ'dan geldi. Bozdağ, Türkiye ile Rusya'nın “olumlu ve iyi ilişkileri” olduğunu vurgulayan bir açıklama yaptı.

SERMAYE DEVLETİNİN MANEVRA ALANI DARALIYOR

Bilindiği gibi, özellikle Kürt sorunu üzerinden ABD ile ilişkilerinde yaşadığı ciddi kırılmalar, Türk sermaye devletini ister istemez Rusya ile ilişkilendirdi. Sermaye devleti Rusya'ya ait bir uçağı düşürdükten sonra Suriye'ye adım dahi atamaz hale gelmişti. Sonra karşısında diz çöküp Rusya ile ilişkileneince bu sorun geride kaldı. Cerablus seferini Rusya'nın izni ile yaptı. Astana ve Soçi zirvelerinin masalarında olmasını da Rusya'ya borç-

ludur. En son olarak yıllardır lafını edip de gerçekleştirmediği Efrin'i işgal hareketini de yine Rusya'nın Suriye hava sahasını açması ile başlatmıştır. Sermaye devletinin Rusya ile tümüyle kirli çıkarlara ve hesaplara dayalı bu ilişkisi hâlâ devam etmektedir.

Hiç kuşkusuz sermaye devleti, ABD ile çelişkilerinden yaralanmak amacıyla Rusya ile ilişki kurmuştur. Bu ilişki sayesinde sahada kendisine yer bulmak, aynı anlama gelmek üzere, muhatap olarak görülmek gibi belli kazanımlar da elde etmiştir. Ne var ki bu ilişki kalıcı bir ilişki değildir. Türkiye NATO üyesi bir ülkedir. Sermaye devleti de ABD'nin stratejik müttefikidir. Yani ABD ile stratejik manada köklü çıkar ilişkileri bulunmaktadır. Dolayısıyla, yaşanan sorunlar geçici, stratejik ilişkiler kalıcıdır. Uygun vesilelerle ve koşulları olduğunda Türk sermaye devleti tercihini efendisinden yana yapacaktır.

İngiltere'deki ajan zehirlenmesi olayı üzerinden yaşanan sürece tüm bunlar üzerinden bakmak gerekiyor. ABD öncülüğündeki batılı emperyalistler bu olayı vesile ederek Rusya'ya karşı “yeni bir soğuk savaş” başlatmışlardır. Demek oluyor ki bu olayla birlikte başlatılan Rus-

ya karşıtı kampanya, yeni güçleri de kapsayarak, sertleşerek, zaman içinde Rusya ile dolaysız sıcak bir çatışmaya evrilme potansiyeli taşımaktadır. Rusya'yı kuşatma, çevresinden yalıtma amaçlı yeni ve daha agresif politikaların devreye sokulması, yeni kirli planlar yapılması ve yeni ittifaklar oluşturulması önümüzdeki süreçte beklenebilecek manevralardır. Tüm bunlar göz önüne alındığında, sermaye devletinin manevra alanının iyiden iyiye daralacağı kendiliğinden anlaşılacaktır.

SERMAYE DEVLETİ BİR TERCİH DURUMU İLE KARŞI KARŞIYADIR

Son yaşanan gelişmelerle birlikte, sermaye devletinin Rusya ile bugüne dek az çok belli bir dengede sürdürdüğü ilişkilerini sürdürmekte çok zorlanacağı muhtemeldir. Öte yandan ABD ve Avrupalı emperyalistler bundan böyle sermaye devleti ile Rusya'nın flörtüne daha fazla seyirci kalmayacaklardır. Onu bir tercih yapmaya zorlayacaklardır. Temmuz ayında Brüksel'de yapılacak olan NATO zirvesinin bu konuda tayin edici rol oynayacağı söylenebilir.

Gelişmelere bakıldığında Türk sermaye devletinin de ABD ve AB ile ilişki-

lerini onarma çabasının süreklilik taşıdığı görülecektir. ABD'nin yaptığı provokatif açıklamalarla Efrin'i işgal hareketi için Türk sermaye devletini adeta teşvik etmesi, YPG'nin müdahale edin çağrılarının sessizlikle karşılanması; ABD Dışişleri Bakanı Tillerson'la Menbic üzerine yapılan kirli pazarlıklar; İngiltere ve Fransa'yı da yanına alan Trump'ın "Suriye kimyasal silah kullanırsa müdahale ederiz" tehditleri; keza AKP iktidarının ABD ve NATO ile arayı düzeltme yönlü çabaları; Rusya'dan satın alınacağı söylenen S-400 füzelerinden vazgeçilebileceği sinyalleri, yerine NATO standartlarına uygun Patriot füzelerinin alınabileceği söylemi; son dönemlerde Almanya ile yoğunlaştırılan ilişkiler ve yürütülen kirli pazarlıklar; Bulgaristan'ın Varna kentinde AB Troykası ile yaşanan flört,-bunların tümü birden, sermaye devletinin yeniden ABD ve AB'ye yanaşma işaretleridir.

Sermaye devletinin uzak olmayan bir gelecekte tercihini ABD'den yana yapması, yeniden gündeme getirilen “soğuk savaş”ın bölgedeki tetikçisi olması ve nihayet gelmesi kaçınılmaz olan emperyalist paylaşım savaşına ABD ve NATO ile omuz omuza girmesi, hiç ama hiç şaşırtıcı olmayacaktır.

Türkiye, İran, Rusya cumhurbaşkanları, çeşitli bakan ve askeri yetkililerin de katılımıyla 4 Nisan günü sarayda gerçekleştirdikleri üçlü zirvenin ardından ortak açıklama yaptı.

Birleşmiş Milletler'in (BM) katılımıyla siyasi geçiş süreci, anayasa hazırlığı, El Nusra ve IŞİD'e karşı ortaklık vurgularının yer aldığı açıklamada “Suriye'nin toprak bütünlüğü” ve “halkın kendi kaderine kendisinin karar vermesi” gibi yüzeysel ifadeler kullanıldı.

Bununla birlikte, Ruhani ve Erdoğan'ın açıklamalarında “ortaklık” konusunda yaşanan kriz gözler önüne serildi. Ruhani, Efrin'in işgaline değindiği konuşmasında, “Afrin'deki gelişmeler Suriye topraklarının ilhakına ve bağımsızlığının

Üçlü Suriye zirvesinde “ortaklık” vurgusu

ihlaline yol açmadığı takdirde, Astana sürecindeki ortak hedeflerimize erişemimizi sağlayabilir” ifadelerini kullandı. Ruhani bu bölgelerin kontrolünün Suri-

ye ordusuna bırakılma şartını da sözleşine ekledi.

Öte yandan Erdoğan PYD'yi hedef aldığı konuşmasında Suriye topraklarında

gözü olduğunu açıkça dile getirdi. “Münbiç başta olmak üzere PYD/YPG kontrolündeki bölgeleri güvenli hale getirene kadar durmayacağız” ifadelerini kullanan Erdoğan, Kürt halkını hedef alan saldırganlıklarında geri durmayacaklarını belirtti. “Toprak parselizasyonuna sıcak bakmadıklarını” öne süren Erdoğan, kendilerinin bu çabalarını da sözde “insani yardım” kılıfına sokarak ifade etti. “Konut projeleri”ni hayata geçirme tekليفinde bulunduğunu aktaran Erdoğan, Türk burjuvazisinin Suriye'ye nüfuz etme amaçlarını ortaya koymuş oldu.

“Rusya, Türkiye ve İran, Suriye'nin toprak bütünlüğüne bağlılığını teyit etti” ifadelerini kullanan Putin ise önemli muatabakatlar sağladıklarını öne sürdü.

Dünyada en fazla silah üreten ve satan Almanya'da silahlanmaya karşı Paskalya yürüyüşleri

Almanya'da 30 Mart'ta başlayan ve 2 Nisan tarihinde sona eren geleneksel Paskalya yürüyüşlerine bu yıl on binlerce kişi katıldı. 90 şehirde düzenlenen yürüyüşlerin, protesto gösterilerinin, uyarı mitinglerinin ana eksenini silahsızlanma oldu. Gösterilerde özellikle Alman hükümetinin silahlanma giderlerini önümüzdeki yıl gayri safi yurtiçi hasılasının yüzde iki oranında arttırmayı planlaması da protestoların merkezindeydi. Göstericiler savaşa, militarizme, silahlanmaya karşı barış şiarını yükselttiler.

2018 Paskalya yürüyüşlerine katılımın geçtiğimiz yıllara göre daha yüksek olduğu dikkat çekti. Siegburg, Limburg ve Heidelberg gibi kentlerde bu yıl ilk kez Paskalya yürüyüşleri düzenlendi. En kitlesel gösteriler Kuzey Ren Vestfalya ve Aşağı Saksonya eyaletlerinin yanı sıra Stuttgart, Berlin, Hamburg ve Frankfurt'ta gerçekleşti.

Almanya'nın önemli silah merkezlerinden biri olan Stuttgart'taki miting havaalanı önünde gerçekleşti. 3 bin kişinin katıldığı gösterilerde ağırlıklı olarak Türk sermaye devletinin Efrîn'e saldırısı protesto edildi. Gösteride "Silah üretimi ve ticareti yasaklansın", "Alman panzerleri Efrîn'de", "Savaşlara ve NATO'ya hayır", "Barış hemen şimdi", "Silahlanma yerine eğitime bütçe", "Silahsız-savaşsız bir yaşam", "Yurtdışında bulunan Alman askerleri hemen geri çekilsin" şiarlarının yer aldığı dövizler taşındı.

Berlin'de yapılan Paskalya yürüyüşüne yoğun yağmura rağmen 2 bin kişi katıldı. Yürüyüşte silahlanmaya ayrılan bütçenin artırılması ve Almanya'nın yurtdışına asker göndermesi protesto edildi. Silahlanma yerine silahsızlanma ve hükümetin özellikle Türkiye'ye yaptığı silah satışını durdurma çağrısı yapıldı.

Kuzey Ren Vestfalya bölgesindeki Ren

bölgesi Paskalya yürüyüşünde Köln ve Duisburg'dan Düsseldorf'a yürüyen aktivistlerin de katıldığı bin kişi gösteri yaptı. "Silahlanma yerine silahsızlanma", "Nükleer silahlar yok edilsin" ve "Çatışma yerine barış politikası" şiarlarının eksen alındığı konuşmalar yapıldı.

Hamburg'da ise Paskalya yürüyüşüne 2 bin kişi katıldı. Nürnberg, Münih, Bielefeld, Wiesbaden gibi onlarca kentte binlerce kişinin katıldığı yürüyüş, miting ve gösterilerde silah satışlarının durdurulması ve Ortadoğu'da barış için mücadele edilmesi ve Almanya'nın savaş ortaklığından vazgeçmesi gibi talepler öne çıktı.

2018 Paskalya yürüyüşleri Pazartesi günü Frankfurt, Dortmund, Nürnberg ve Kassel'in yanı sıra 30 kentte gerçekleşen gösterilerle sona erdi. "Barış! Silahsızlanma! Daha adil bir dünya!" şiarlarının yanında, "Silahlanmaya değil eğitime ve sağlığa bütçe!" talepleri yükseltildi.

Kuzey Ren Vestfalya'da geçtiğimiz yıla göre katılım daha yüksekti. Ruhr havzası Paskalya yürüyüşleri Essen ve Bochum'un ardından, Pazartesi günü son etabı olarak Bochum'dan Dortmund ken-

tine yapılan yürüyüşle sona erdi. Gösterilere toplam 4 bin kişi katıldı.

Hessen eyaletinde en büyük yürüyüşler Frankfurt, Darmstadt ve Offenbach'ta düzenlendi. Pazartesi günü binlerce kişi "Silahlanmaya karşı silahsızlanma! Yeni bir rahatlama politikası!" sloganı ile Frankfurt'ta Römerberg meydanında silah ihracatının durdurulmasını talep etti.

Aynı gün Rheinland-Pfalz eyaletinde ABD nükleer silah başlıklarının bulunduğu Büchel'de de gösteriler düzenlendi.

Paskalya yürüyüşlerine damgasını vuran konu, Ortadoğu ve Efrîn sorunu oldu. Emperyalistlerin Suriye'yi paylaşmak için bölgede sürdürdükleri savaşta yüz binlerce kişinin hayatını kaybettiği vurgulandı. Alman emperyalistlerinin Leopard-II panzerlerini Türkiye'ye sattığına ve Alman yapımı bu silahların Efrîn işgalinde kullanıldığına dikkat çekildi. Alman devletinin faşist Türk devletine silah satması protesto edildi, Türk devletinin Efrîn işgaline son vermesi istendi.

Ayrıca yapılan konuşmalarda büyük savaş tehlikesine işaret edilerek, şu an dünyanın 19 ülkesine yerleştirilmiş olan Alman ordusunun derhal geri çe-

kilmesi ve nükleer güçlerin silahlanma politikalarını derhal terk etmeleri çağrısı yapıldı.

PASKALYA YÜRÜYÜŞLERİ GELENEĞİ

Paskalya yürüyüşü ilk kez 1958 yılında Londra'da gerçekleşti. 7 Nisan 1958 tarihinde Trafalgar Meydanı'nda binlerce kişi "Bombalar yasaklansın!" şiarı ile Aldermaston Nükleer Araştırma Merkezi'ni protesto ederek yürüyüş düzenlemiştir.

Almanya'da ilk Paskalya yürüyüşü 1960 yılında Londra'daki Paskalya yürüyüşü örnek alınarak düzenlenmiş ve gösteriye katılan binden fazla gösterici Alman ordusunun Honnest John roketleriyle yaptığı tatbikatı protesto ederek Bergen-Hohne askeri eğitim alanına yürümüştü.

Bu Almanya'daki Paskalya yürüyüşlerinin doğumu olmuş ve yürüyüşler geleneksel olarak her yıl düzenlenerek ülke çapında bir barış hareketine dönüşmüştü. Paskalya yürüyüşleri özellikle 1970'li ve '80'li yıllarda nükleer silahlanma yarışına karşı protestoların yükseldiği eylemler halinde gerçekleşti.

"Dortmund'da ırkçılara adım attırmayacağız"

Revolutionärer Jugendbund (RJ-Avrupa Devrimci Gençlik Birliği), 14 Nisan'da Nazilerin Dortmund'da yapmayı planladığı eyleme karşı kitleleri alanlara çağırmaya devam ediyor.

RJ, Bielefeld'de Barış İnisiyatifi'nin düzenlediği savaş karşıtı yürüyüşe "Bizim mülteci sorunu değil-savaş sorunumuz var" pankartı ile katıldı. Yürüyüş boyunca "Alman silahları Alman sermayesi tüm dünyada katlediyor!", "Alman panzerleri Efrîn'den defol!", "Irak İran Suriye Türkiye her pislikte Alman devletinin parmağı var!" sloganları atıldı. Miting alanında "14 Nisan'da ırkçılara adım attırmayacağız" bildirileri dağıtıldı.

Ardından kent merkezinde masa açılarak 14 Nisan için bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Önceki bildiri dağıtımında olduğu gibi gençlerin ilgisi yoğundu.

Ayrıca üniversite yurtlarının tek tek kapıları çalınarak 14 Nisan'daki blokaj eylemine çağrı yapıldı. Yapılan sohbetlerde bazı üniversiteliler birlikte eyleme katılmak istediklerini ifade ettiler.

RJ "14 Nisan'da Dortmund'da ırkçılara adım attırmayacağız" şiarı ile yürüttüğü faaliyetleri sokakta, okullarda, üniversitelerde ve yurtlarda sürdüreceğini vurguladı.

İrkçilerin kalesi olan Dortmund kentinin merkezinde RJ stand açarak bildiri dağıtımı

gerçekleştirdi.

Dortmund'un bir semti ırkçılar tarafından "kurtarılmış bölge" olarak adlandırılıyor. Naziler eylemlerden sonra solcuları takip edip saldırıyorlar veya eylemcilerin fotoğraflarını çekip yayınlıyorlar. Ayrıca yabancılara saldırarak onları kentten uzaklaştırmayı hedefliyorlar.

Faaliyet boyunca "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Dayanışma direniş demektir!", "İrkçi propaganda hakkı yoktur!", "Hiçbir insan yasadışı değildir!" sloganları atıldı.

Bildiri dağıtımında eyleme birlikte katılmak istediklerini ifade edenler oldu.

REVOLUTIONÄRER JUGENDBUND

Gestapo'nun hortlayan ruhu ve bir hukuk rezaleti

Katalan eski Özerk Yönetim Başkanı Carles Puigdemont keyfi bir hukuk skandalı ve aynı zamanda bir komplo sonucu gözaltına alındı. Gözaltı süreci hâlâ devam ediyor.

İspanyol makamlarınca hakkında yakalama emri çıkarılan Puigdemont, Katalonya'daki bağımsızlık referandumunun ardından İspanya'yı terk etmek zorunda bırakılmıştı. 2017 yılının Ekim ayında İspanya'yı terk eden Puigdemont Belçika'nın başkenti Brüksel'de kalıyordu. Son olarak Finlandiya'da katıldığı bir konferanstan dönerken Almanya'ya girişte gözaltına alındı. Alman makamlarının gözaltı süreci için aylardan bu yana İspanyol istihbarat örgütüyle eşgüdümlü olarak anlık istihbarat paylaştığı ve ortak hareket ettiği bütün açıklığıyla anlaşılabilir oldu. Ayrıca Puigdemont'un Katalonya'yı terk ettiği andan itibaren 12 İspanyol istihbarat elemanı tarafından adım adım izlendiği ve eldeki bilgilerin Alman istihbarat örgütüyle paylaşılarak, operasyonun ortak yürütüldüğü basına yansdı.

Gelen tepkiler üzerine Almanya cephesinden her ne kadar 2004 yılında karar altına alınan Avrupa Birliği (AB) hukukuna atıfta bulunulsa da bunun gerçekte uzaktan yakından hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır. 2004 yılında alınan kararlar Birlik üyesi ülkeler arasında "terör suçlarının, insan ticareti, uyuşturucu ve diğer ağır suçlara bulaşmış olanların" iadesinde kolaylık sağlanmasını içeriyor. Oysa ki Puigdemont'un yakalanması bu suçların kapsamı içinde değildir. Olmadığını bildikleri içindir ki bu kez "halkı isyana teşvik", "İspanya'nın parçalanmasını istemek, vatana ihanet" suçlamaları üzerinden bir algı yönetimi yapıyorlar. Özellikle bazı yayın organları Federal Almanya Anayasası'nın 81 ve 82. maddelerine atıfta bulunarak gözaltı işleminin yasal ve hukuki bir prosedür olduğunu yazmaya başladılar bile.

Yapılan suçlamaların hukuki altyapısı çok akıllıca olmasa da İspanyol hakim Pablo Llarena anlaşılabilir Alman makamlarını ikna etmiş bulunuyor. Şu anki seyri üzerinden ve avukatların yaptıkları açıklamalardan anlaşılıyor ki dava kısa sürede sonuçlanabilecek bir dava değildir. Ayrıca kamuoyunun çok da kolayından ikna edilebileceği suçlamalar bulunmadığından, davanın zamana yayılacağı bekleniyor ve kısa sürede geri iade gibi bir adımın atılması kolay görünmüyor.

Ne var ki gerici burjuva hukukunun ve ona has ikiyüzlülüğünün yapamayacağı

Puigdemont hakkındaki suçlamalar ve hukuki süreç gerçek anlamıyla bir skandaldır. Katalan halkının almış olduğu kararı tanımayan ve bütün kusurlarına rağmen önderliklerini derdest eden bir Gestapo rejiminin farklı türeviyle karşı karşıya bulunmaktayız.

şey de yoktur. Ayrıca gerici Alman devleti bunu ilk kez de yapmıyor. Örneğin 1940 yılında Hitler Almanya'sının Gestapo'su dönemin Katalan Devlet Başkanı Lluís Companys'i Fransa'da yakalayıp İspanya'ya teslim eder ve Companys ağır işkencelerden geçirilerek kısa sürede idam edilir. Franko İspanya'sının birinci dereceden müttefiki Hitler Almanya'sıdır ve hep karanlık ilişkileri olagelmıştır. Öyle bir ilişkidir ki bu, İspanya İç Savaşı'nda Berlin hükümeti Franko'yu sınırsızca desteklemiş ve on yıllarca iktidarda tutmak için de desteğini esirgememiştir.

Bugün de yapılan şey farklı değildir. Hukuki sürecin daha ilk aşaması tamamlanmadan Alman politikacılar yaptıkları açıklamalarla mahkemeyi baskı altına almaya, Puigdemont'un İspanya'ya iadesini hızlandırmaya çalışmaktadırlar. Özellikle hükümet ortağı muhafazakar partiler (CDU/CSU) adına yapılan açıklamalar gerçekten utanç vericidir. Alman İçişleri Bakanı Seehofer postunu giyer giymez "güvenliğin" en temel "insan hakkı" olduğunu dile getirerek, Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin istisnasız her konuda bilgi paylaşımı yapması gerektiğini, veri bankalarına erişim olanağının kolaylaştırılmasını talep etti. Alman meclisinde Seehofer'in yaptığı konuşmanın erte-

sinde Katalan başkanın tutuklanması bir tesadüf olsa gerek!

Puigdemont ve hakkında tutuklama kararı çıkarılan diğer 24 Katalan politikacının Avrupa Birliği normlarına fazlasıyla bağlı, onunla herhangi bir problemi olmayan liberal burjuva parti yöneticileri oldukları herkesin malumudur. Burjuva çerçeveden bakıldığında gerek Katalonya'nın bağımsızlık referandumu esnasında gerekse de sonrasında alınan tutumla, Brüksel tartışmasız başkentti ve çözüm ancak orada olabilirdi. Tam da bunun bir nişanesi olarak Puigdemont Brüksel'i mesken edinmiş, kısmetine ise yine Brüksel'in sahiplerince operasyon düşmüştü. Oysa ki Katalan halkı anasının ak sütü gibi helal olan bağımsızlık kararını almış ve bu karar için sonuna dek mücadele edeceğini ve Puigdemont'a sahip çıkacağını deklere etmişti. Milyonlarca insan günlerce sokaklarda yaptıkları gösterilerle bunu bütün dünyaya haykırıyor ve dünya halkları nezdinde haklı bir sempati uyandırıyor. Referandumdan çıkan karar da bu anlama geliyordu. Geriye o karara sahip çıkmaktan ve gereğini yapmaktan başka da bir seçenek bulunmuyordu.

Ne yazık ki Katalanların, çapsız önderliklerinin bu süreci yönetememeleri

ve Brüksel'deki yalanlara inanmayı tercih etmeleri bu sonucu doğurmuştur. Katalan halkının bağımsızlık hayalleri bir kez daha gerici İspanyol devleti ve müttefikleri tarafından yok edilmiştir. Şu an Almanya'nın Schleswig Holstein eyaletinde gözaltında tutulan Puigdemont hakkındaki suçlamalar ve hukuki süreç gerçek anlamıyla bir skandaldır. Katalan halkının almış olduğu kararı tanımayan ve bütün kusurlarına rağmen önderliklerini derdest eden bir Gestapo rejiminin farklı türeviyle karşı karşıya bulunmaktayız.

Alman sermaye devletinin Katalan halkına karşı ikiyüzlü tutumu her platformda mahkum edilmeli ve lanetlenmelidir. Puigdemont'un iade edilmesi veya tutukluluk halinin devamına müsaade edilmesi halinde bu tür saldırılar sıradanlaşacak ve kanıksanacaktır. Katalan halkıyla dayanışmada bulunmak, gerici İspanya devletini ve suç ortaklarını teşhir etmek çok temel bir haktır ve bu hak her yerde kullanılmalıdır. İnanıyoruz ki Katalan halkı da bu son altı aylık zaman dilimi içinde yaşadıkları üzerinden bir deneyim çıkaracak ve daha ilerici karaktere sahip toplumsal hareketlerle yol alacaktır.

Dinsel gericilik toplumsal yaşamın her alanını kuşatıyor...

Vardık, varız, var olacağız!

AKP iktidarının dinsel gericilik temelinde toplumsal yaşamı şekillendirmeye dönük hamleleri devam ediyor. Eğitimde, yargıda cinsiyet ayrımcılığını pekiştiren adımlar, Diyanet eliyle kadınları yok sayan, aşağılayan tutumlar vb. ile dinsel gericilik toplumsal yaşamın her alanını kuşatıyor.

Geçtiğimiz günlerde mecliste yaşanan olay ise bunun son örneği oldu. 18 Mart vesilesiyle gerçekleştirilen tiyatro gösterisine kadınların çıkması, meclis başkanı İsmail Kahraman'ın talimatıyla engellendi. Kadın oyuncuların sahneye çıkmalarının engellenmesi, oyuna dönük baskı, müdahale ve sansürün ardından gerçekleşti. 12 dakikalık oyun 4 dakikaya düşürüldü, oyunda anne-oğul rollerini oynayan kadın ve erkeğin sarılmasına sansür getirildi. Oyunun sergilenmesine kısa bir süre kala, oyun dışında bırakılan kadınlar, merdivenlerden oyunu izlemek zorunda kaldılar. Sonrasında, kadın

oyuncular yaptıkları açıklamada bir başka soruna da parmak bastılar. Devlet Tiyatroları'nda kadrolu oyuncu sayısı çok az ve büyük çoğunluk sözleşmeli olarak güvencesiz çalışıyor. Dolayısıyla oyunda yer alan kadınlar da, bu durumdan kaynaklı, işlerini kaybetme kaygısıyla itirazlarını yükseltmediler.

Kadınlara sahne yasağını koyan, bugüne kadar gericiliği ile nam salmış meclis başkanı İsmail Kahraman idi. Hatırlanacağı üzere, daha öncesinde de "laikliğin anayasada olmaması gerektiği" açıklaması ile tepki toplamıştı. Kadınları sahneden indiren İsmail Kahraman olmakla birlikte, bu yasadışı gerici AKP'nin ve ait olduğu sermaye düzeninin zihniyetidir.

Sömürü çarkları dönsün, toplum biat etsin diyerek, işyerlerinde, sokakta, toplumsal yaşamda kadınlara çifte sömürüyü, baskıyı, eşitsizliği reva gören sömürü düzeninin kendisidir.

Nasıl ki cinsel istismar yasasına, mütürelere nikah yetkisi veren yasaya, çocuk istismarına, kadın cinayetlerine tepkiler yükseliyorsa, nasıl ki 25 Kasımlar, 8 Martlar, dinsel gericiliğe ve onun politikalarına karşı buluşmalara dönüştüyse, kadınlara sahne yasağı da kadın oyuncular başta olmak üzere kadınların tepkisine yol açtı. Kadınların sahneden indirilmek istenmesi, toplumsal yaşamdan soyutlanmak istenmesi olarak ele alındı. Oyuncular Sendikası'nın çağrısıyla, "100 kadın 100 replik" isimli gösteri gerçekleştirirken, basın açıklamaları yapıldı, İsmail Kahraman'ın istifasına dönük imza kampanyası başlatıldı.

AKP iktidarı ne yaparsa yapsın, kadınların eşitlik ve özgürlük istemlerini boğamayacak. Sahne yasağı karşısında, tiyatro emekçilerinin yükselttiği çağrıda ifade edildiği gibi: Vardık, varız, var olacağız!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İstismarcı babaya "zaman aşımı" koruması

Sermaye yargısının ve yasalarının çürümüşlüğü, çocuk istismarı davalarıyla tekrar tekrar gözler önüne seriliyor. Son olarak da beş çocuğuna cinsel istismarda bulunan babanın yargılandığı davada zaman aşımı bahanesiyle cezazıza hükmedildi.

"Medyumluk" ve "muska yazarak" hayatını kazandığı bilinen H.E. biri üvey olmak üzere 4 kızı ve bir erkek çocuğunu istismar etmesi nedeniyle yargılandı. İlk taciz 1996'da başladı. Babalarının cinsel istismarına uğrayan 15 ve 9 yaşlarındaki

iki kızı 2002'de şikâyetçi oldu. H.E. hakkında başlatılan soruşturma, delil yeterliliği gerekçesiyle takipsizlikle sonuçlandı.

H.E. çocuklarına cinsel istismara devam etti. Kızlarını, yaşadıklarını anlatmaması için, "Seni, kardeşlerini ve annenizi öldürürüm" diye tehdit etti.

Mahkeme, H.E.'ye, erkek çocuğuna yönelik eylemleri nedeniyle "çocuğun cinsel istismarı" suçundan 12 yıl, en küçük kızına yönelik ifadeleri nedeniyle "Aile hukukundan kaynaklanan yükümlü-

ğünün ihlali" suçundan 3 ay hapis cezası verdi.

Mahkeme, 3 kızı yönelik cinsel istismarı ise "zaman aşımı" kapsamında değerlendirip babaya başka ceza vermedi.

Gereğeli kararda; olayın 2002'de yüzeysel bir soruşturma ile geçiştirildiği, bunu fırsat bilen sanığın çocuklarını istismar etmeye devam ettiği, sanığın öz ve üvey tüm çocuklarına karşı 1996'dan itibaren cinsel istismarda bulunduğu belirtilmesine rağmen 3 çocuğuna cinsel istismar, zaman aşımına uğradı.

Mart ayında en az 25 kadın katledildi

Kadına ve çocuğa yönelik cinsel istismar ve şiddet Mart ayında da devam etti. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, geçtiğimiz ay en az 25 kadının katledildiğini, faili meçhul ve şüpheli ölümlerin arttığını açıkladı.

Mart ayındaki 25 kadın cinayetinin 11'inin "şüpheli ölüm" olduğu belirtilen raporda; devlet kurumlarının ve yetkililerinin sorumluluğuna dikkat çekildi. Helin Palandöken'in davasında duruşmaya yanlış sanığın getirildiği, 2016 yılında Halide Özpolat'ın öldürülmesiyle ilgili davada da mahkemenin sanığı duruşmaya çağırma unuttuğu hatırlatılarak kadın cinayeti davalarına gereken önemin verilmediği üzerinde duruldu.

KADIN CİNAYETLERİNİN YÜZDE 24'ÜNDE FAİL TANIDIK

Şüpheli ölümlerin dışında, 8 kadının kendi yaşamlarına dair aldığı kararlar nedeniyle öldürüldükleri belirtilen raporda, kadınların tanıdığı kişilerce katledildiğine değinildi. Buna göre, cinayetlerin %24'ü kadınların tanıdığı erkekler tarafından gerçekleşti, kadınların %20'si ise evli oldukları kişilerce katledildi.

KADIN CİNAYETLERİNDE İSTANBUL İLK SIRADA

Kadın cinayetlerinde İstanbul'un ilk sırada yer aldığı rapora göre, İstanbul'da 6, Antalya'da 3, Ankara'da 2 kadın cinayeti işlendi. Ayrıca şiddete uğrayan 2 kadının da hastanede yaşam mücadelesini sürdürdüğü ifade edildi. Bunların yanı sıra, İstanbul'da İranlı bir trans kadının öldürüldüğü, failin hâlâ bulunamadığı hatırlatılarak medya ve yargının translara yönelik şiddeti örtbas etmeye çalıştığı belirtildi.

28 KADINA ŞİDDET

Kadın cinayetlerinin yanı sıra 28 kadının da cinsel şiddete maruz kaldığına dikkat çekilen raporda, 15 kadının tanımadığı bir erkek tarafından şiddete uğradığı ifade edildi. Ek olarak, 4 kadına akrabaları, 1'ine patronu, 1'ine eskiden birlikte olduğu erkek, 1'ine de öğretmeni şiddet uyguladı.

269 ÇOCUĞA İSTİSMAR

Çocuk istismarının da devam ettiğine işaret edilen raporda, basına yansıyan haberlere göre 269 çocuğun istismara maruz kaldığı belirtilerek gerçek rakamların bunun da çok üzerinde olduğuna dikkat çekildi.

“Bu böyle gitmez, sömürü devam etmez! Yepyeni bir hayat gelir, bizde ve her yerde...”

“İki sınıf vardır: Burjuvazi ve proletarya. Sen hangisinden yanasın?” sorusunu sorar işçi. Ekim Devrimi’ni anlatan “Dünyayı Sarsan On Gün” adlı belgesel-kitapta geçer diyalog. İşçinin karşısındaki kişi konuşur uzun uzun. İşçi sakince dinler ve şöyle der:

“İKİ SINIF VARDIR. BİRİNDEN YANA DEĞİLSEN, ÖTEKİNDEN TARAFSIN”

İşçinin sorusu da sonunda kurduğu cümle de alabildiğine açık ve nettir.

Dünyamızın emperyalistler tarafından cehenneme çevrildiği bu dönemde, bu soruyu herkes politik tutumuyla yanıtlıyor aslında. Liseliler olarak bizlerin de bir cevabı olmalıdır. Zira bugün emperyalistlerin kirli çıkar ve planları Ortadoğu halklarına bombalar olarak dönmektedir. Suriye’de ve Efrîn’de kanlı bir işgal yaşanmaktadır. Binlerce insan emperyalistlerin kirli savaşlarında öldürülmekte, yerinden yurdundan edilmektedir. Dinci gerici AKP iktidarı kendine sahte zaferler yaratmak için Efrîn’i işgal etmiştir.

Bir avuç asalak zenginleşsin diye, milyonlarca işçi ve emekçinin çalışıp didinmesi yetmiyormuş gibi yaşanıyor bütün bunlar. Bu sistem zenginleri daha zengin, fakirleri daha fakir yapıyor. Bu düzende işçi ve emekçiler, uzun çalışma sürele-

riyle, ağır ve kötü çalışma koşullarında asgari ücrete çalışıyor ve sefalet koşullarında yaşıyorlar.

Bunun sürdürülebilmesi için de gençlik “dindar ve kindar” hale getirilmeye çalışılıyor. Çünkü ancak bu şekilde geleceğine sahip çıkamayacak bir nesneye dönüştürülebilir. Gençleri uysal kölelere dönüştürmek, onları törpüleyip sersemletmek isteyenler, bu uğurda her olanak ve aracı kullanıyorlar. Sınav salonlarında veya gericiğin her türlü hizmetindeki eğitim sisteminin ve çalışma koşullarının çarkları arasında gençlik alenen tüketiliyor.

Bununla da bitmiyor. Gençlik artık yaygın şekilde tacize, tecavüze, istismara ve şiddete maruz kalıyor. Kıyafetinden nerelerde gezeceğine, nasıl konuşacağından ne yiyeceğine kadar her şeyin “tek”leştiği, tektipleştirilmeye çalışıldığı bir süreci yaşıyoruz. Bütün bunların altında kapitalizmin sürdürülemez vahşeti yatmaktadır. Bu sistem toptan çürümüşür ve tarihin çöplüğünü hak etmektedir.

Toplumun her kesimi bu çürümüş düzene karşı öfke biriktirmektedir. Biz liseliler de bu öfkeyi fazlasıyla barındırmaktayız. Sınav sisteminin yapboza dö-

nüşmesinden gerici fetvalara kadar tüm gerici saldırıların ve dinci gerici iktidarın hedefinde bizler varız.

Ya onların hesapları ve çıkarları doğrultusunda yok olacağız ya da birlik olacak, bu sisteme karşı birliğimizin gücüyle savaşaacağız.

RÜYA DEĞİL GERÇEK! GENÇLİK AYAKTA!

‘68 gençlik hareketinin 50. yılındayız. Dünyada epeyce değişim yaşansa da dünya kapitalizminin özünü oluşturan sömürü devam etmektedir.

‘68 gençlik hareketinin fitilini ateşleyen Vietnam işgalidir. ABD Vietnam’ı işgale girer, ancak karşısında Vietnam’da emsalsiz direnen Vietnam halkının yanı sıra tüm dünyayı bulur. Vietnam işgaline karşı tüm dünyada kitlesel protestolar başlar. Aynı zamanda, var olan sosyal ve siyasal huzursuzluk ile birleştiğinde sömürünün karşısında emekçiler ayağa kalkar. “Yepyeni bir hayat filizlenir” direnişin beşiğinden.

‘68’in 50. yılında anti emperyalist mücadelenin simgelerinden öğrenerek yürüyoruz. 1 Mayıs’ta “sömürüye, geleceksizliğe, emperyalizme” dur demek için alanlarda yerimizi alacağız!

(LİSELİLERİN SESİ’NİN NİSAN 2018 TARİHLİ 86. SAYISINDAN ALINMIŞTIR)

Boğaziçili öğrencilerden 9’u tutuklandı

Okullarında Efrîn işgalini lokum dağıtarak kutlayan gericiileri “İşgalin, katliamın lokumu olmaz” şiarıyla eylem yaparak protesto eden Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, Erdoğan tarafından hedef gösterilmelerinin ardından yapılan ev baskınlarıyla gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınan öğrencilerden 9’u 3 Nisan günü çıkarıldıkları mahkemede tutuklandı. Çağlayan’daki İstanbul Adliyesi’nde savcılığa çıkarılan 15 öğrencinin tamamı tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilirken 9’u hakkında tutuklama kararı verildi. 6’sı ise adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin adliyedeki işlemleri devam ederken dayanışma amacıyla adliye önünde yapılan eylemde “Eğitim hakkı engellenemez! Gençliğe, üniversiteye, Boğaziçi’ye özgürlük!” ozaliti açılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Okunan basın açıklamasında, Boğaziçi Üniversitesi’nde muhalif olan öğrencilerin ve onlara sahip çıkan akademisyenlerin baskı altına alındığı belirtilerek “Daha önce iktidarın ODTÜ, İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi

tesisi üzerinden operasyona girişen eli bir kez daha Boğaziçi Üniversitesine uzandı” denildi. Gözaltı sırasında öğrencilerin işkence ve cinsel tacize maruz kaldıklarına dikkat çekilerek eğitim hakkının hedef alınması teşhir edildi.

İktidarın saldırılarına karşı “Özgür düşünceyi savunmaya devam edeceğiz” denilen açıklama şu ifadelerle sona erdi: “Bu ülkenin eşitlik, özgürlük, bilim, laiklik, demokratik üniversite ve kardeşlikten yana olan seslerini üniversitelerde bitirmeye uzanan her ele karşı üniversiteleri savunacağız. Boğaziçi Üniversitesi’nin yanındayız. Gözaltılar derhal serbest bırakılsın, üniversiteler üzerindeki baskılar son bulsun.”

Gözaltındaki bir öğrencinin babası, çocuklarının gözaltında tutulmasına gerekçe olabilecek hiçbir yasa olmadığını söyleyerek serbest bırakılmasını istedi.

Diğer bir baba da çocuklarının düşünce özgürlüğünü kullandıklarını ve ba-

rişli savunduklarını ifade ederek “Burada okuma özgürlüğü yargılanıyor” dedi.

Boğaziçi’den emekli Sosyoloji hocası Faruk Birtek de gözaltındaki öğrencilerle gurur duyduğunu söyledi.

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİNE ULUSLARARASI DESTEK

Öte yandan Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin Erdoğan tarafından hedef gösterilmesiyle başlayan linç ve gözaltı furçasına karşı uluslararası alanda öğrencilerle dayanışma amaçlı kampanya başlatılmıştı. Yale, Cambridge, Harvard’ın da aralarında olduğu üniversitelerden, 199 akademisyenin imzasıyla açık mektup yayınlandı. Gözaltına alınan öğrencilerin derhal serbest bırakılması istenen mektup; YÖK başkanına, Milli Eğitim ve Adalet bakanlarına, Erdoğan’a, Yıldırım’a ve Boğaziçi Üniversitesi

rektörüne gönderildi.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin gözaltına alınmasının ve taciz edilmesinin kınandığı mektupta, “Kampüs içindeki tutuklamalar, polis ev ve yurt baskınları, Türkiye’de son zamanlarda artan siyasi konuşmaları ve muhalefeti suç kabul etme trendinin bir parçasını oluşturuyor” denildi. Erdoğan’ın, öğrencileri hedef göstermesine ve öğrencilerin eğitim hakkını gasp edeceğini belirtmesine de değinilen mektupta, buna benzer saldırıların daha önce de yaşandığı ve hemen ardından akademisyenlerin, gazetecilerin, sanatçıların, insan hakları savunucularının tutuklandığı hatırlatıldı.

AKP hükümetini, siyasi nedenle tutuklanan ve gözaltına alınan bütün öğrencileri derhal serbest bırakmaya çağırarak akademisyenler öğrencilere desteklerini şöyle dile getirdi: “Karşılaştıkları risklere rağmen cesur bir şekilde muhalefetlerini dile getiren bu öğrenciler ile dayanışma içinde olduğumuzu bildiriyoruz. Mümkün olan bütün kamusal ve özel kanallardan bu öğrencileri destekleyeceğimize söz veriyoruz.”

Sermayenin “sanatçı”ları

“Savaşa gitmemiz buyruldu
‘Toprak için aslanlar gibi dövüşün’
diyerek...
Toprak için! Ama kimin toprağı? Söy-
lenmedi bu.
- Derebeyinin toprağı olsa gerek!”
Demyan Bedniy

Sermaye iktidarı, toplumun çeşitli kesimlerini kendi savaş ve saldırganlık politikası etrafında taraflaştırmaya devam ediyor. İşçi sınıfının kendisini bir sınıf olarak görmediği, mücadele alanlarını doldurmadığı ve toplumun doğru bir zeminde saflaşmadığı koşullarda, birçok kesim kolaylıkla iktidarın gerici politikalarına yedeklenebiliyor.

Bunun en son örneğini “mehmetçiğe moral ziyareti” adı altında, kendisini “sanatçı” diye tanımlayan kesimler üzerinden gördük. Halihazırda sermayenin sözcüsü olan Erdoğan yönetimi, uzunca bir süredir ünlüleri kendi mekanı olan kaçak saraya davet ediyor, ağırılıyor. Bu çağrılar sonucunda ve toplumsal atmosferin geriliğinin de etkisi ile, görece ilerici olarak bilinen kimi sanatçılar da bu kafiye katılmaya başlamış durumda. Sınıf mücadelesinin güçlü olduğu dönemlerde işçi ve emekçilerin yaşamlarını konu alan yapıtları ile tanıştığımız kimi sanatçılar dahi

AKP’nin önünde diz çökmüş görünüyor. Bu durum kendi başına “sanatçının örgütsüzlüğü” ile açıklanamaz, bunun kendisi sorunu basite indirgemek olur. Zira, Hitler ile mukayese edilen AKP gericiliği karşısında “sanatçiyim” diyenlerin keskin dik durması, onurunu koruması en genel insani değerlerin göstergesidir.

Kimi basit örneklerle mesele açıklabilir. AKP döneminde işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamları çekilmez bir hal almıştır. İş cinayetleri doruk noktalardadır. Yoksulluk en üst düzeydedir. Bunun karşısında geçmişte toplumsal gerçekçi işçi filmleri çeken Hülya Koçyiğit, bir işçi düşmanı iktidarın politikalarına alet olmaktadır. Ve bunu bir halka karşı yapılan saldırı üzerinden ortaya koymaktadır. Efrin’i işgale katılan askerlere moral vermek için gerçekleştirilen etkinliğe katılmaktadır.

Bu tablo yozlaşmanın ve gericileşmenin geldiği noktayı göstermektedir. Savaşa karşı sıradan bir insani duyarlılığın izi bile yoktur. Böylesi “sanatçı”ların topluma bir şey vermeleri şurada dursun, toplumu zehirlemeleri söz konusudur. Toplumun gözünde “sanatçı”nın önemli bir yeri olduğunu düşündüğümüzde, AKP’nin toplumu milliyetçi düşüncelere nasıl yedekleyeceğini profesyonelce düşündüğünü ortaya koymaktadır. AKP

kendi çıkarları ve kirli hesapları için tam anlamıyla basit bir araç gibi ünlüleri toplumu zehirlemek için kullanmaktadır. Meşruiyet alanını genişletmeye çalışmaktadır.

Bu yönüyle saray soytarısı tanımını hak eden “sanatçıların” herhangi bir onur ve haysiyetinin kalmadığı bilinen bir gerçektir. Fakat aldıkları tutum tartışmaya değerdir zira, yarattığı/yaratacağı önemli toplumsal sonuçlar söz konusudur. Bu nedenle küçümsenmemelidir. Dahası gayet ciddi ve kesinlikle karşıtının üretilmesi gereken bir sorundur.

Her ne kadar rüzgar bugün için ilerici-sosyalist kesimlerden, devrimci sınıf mücadelesinden yana esmese de kendine ilerici, sosyalist, demokrat vb. diyen aydın ve sanatçıların doğru bir zeminde konumlanmaları gerekmekte ve gerici politikaların karşısında net tutum almalarıdır. Unutmayalım ki, gericilik gelip geçici, sınıf mücadelesi, işçi ve emekçilerinin direnişi bakidir. Bunun kendisi tarihsel deneyimler üzerinden sabittir. Tarih hiç bir zaman sermayenin safında bilinçli bir şekilde tutum alanları affetmeyecektir. Kazananlar onuru ile mücadele edenler olacaktır.

F. DENİZ

Gerçekleri kim yazar?

Dördüncü kuvvet olarak lanse edilen medya, artık elimizdeki yazılı basın, karşınızda duran TV ekranı değil. Medya gelişen teknolojilerle beraber karşımıza çok çeşitli araçlarla çıkmaktadır. Bugün Bilbord TV, ceplerimize dahi sığabilen sosyal medya vb. olarak kendini gösterebiliyor. Elbette neyi nasıl kullanırsak, hangi amaca ve çıkara göre düşünürsek ona göre sonuçlar alırız. Türkiye’de günlük basılan gazete sayısı, haftalık, aylık yerel ve ulusal gazete sayısı hiç de az değildir. Ama halka yalan söylemeyi reddeden birkaç istisna dışında hepsi tek sestir ve kirli ticari ilişkiler içinde çürümüştür.

Günlerdir Doğan Medya grubunun satılmasıyla alakalı tartışmalar dönüp duruyor. “İktidar medyayı tekelleştirdi”, “İktidar yanlısı olmayan son medya grubu da teslim alındı” gibi tartışmalar, kimi basın örgütleriyle beraber kendine ilerici, sol diyen bir takım çevreler içerisinde de sürdürülüyor. Peki aynı Hürriyet değil miydi Ahmet Kaya’ya linç kampanyası yapan, genel yayın yönetmeni üzerinden sosyalist insanları bizzat hedef gösteren? Kritik durumlarda hep düzenin baş temsilcisi olan bu medya grubu Haziran Direnişi’nde yer yerinden oynarken penguenleri yayınlamamış mıydı? Evet, kimse kimseyi kandırmamasın; iktidar RTÜK yasasıyla beraber dahili olduğu satışla medyayı tam hakimiyetine almıştır. Ama öncesinde de medya özgür değildi. Doğan Medya da hiçbir zaman bağımsız değildi.

Biz işçileri, emekçileri daha fazla yalanla kandırmalarına izin veremeyelim. Her türlü baskıya inat devrimci sosyalist basını sahiplenelim. Çünkü bedeli hapishaneler, ölüm de olsa gerçekleri sadece sosyalist basın yazar.

Kızıl Bayrak yukarı daha da yukarı!
Yaşasın devrimci sosyalist basın!

M. GÜZEL

Şair Ülkü Tamer yaşamını yitirdi

Şair, çevirmen, yazar ve gazeteci Ülkü Tamer, 2 Nisan günü Muğla’nın Bodrum ilçesine bağlı Turgutreis Mahallesi’ndeki evinde geçirdiği rahatsızlık nedeniyle yaşamını yitirdi.

Bir süredir akciğer kanseri tedavisi gören Tamer’in cenazesi ertesi gün Turgutreis Merkez Camisi’ndeki törenin ardından Gümüşlük’te toprağa verildi.

Tamer’in yaşamını yitirdiğini duyuran senarist ve şair Barış Pirhasan, Twitter

hesabından yaptığı paylaşımında “Ülkü Tamer’i kaybettik... Şu anda düşünmek, konuşmak, yazmak gelmiyor içimden...” ifadelerine yer verdi.

70’in üzerinde kitap çeviren ve şiir antolojileri hazırlayan 81 yaşındaki Tamer edebiyatta İkinci Yeni akımının temsilcilerinden ve birçok ödülün sahibiydi. Tamer’e 1965’te TDK Çeviri Ödülü, 1967’de Yeditepe Şiir Armağanı, 1979’da Macaristan Endre Ady Ödülü, 1991’de

Yunus Nadi Öykü Ödülü, 2014’te Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü verilmişti.

Tamer’in çok sayıda şiiri bestelenmiş, mücadele ezgilerinin arasında yer almıştı. Tamer, Ahmet Kaya’nın seslendirdiği ‘Üşür Ölüm Bile’ ve ‘Gül Diken’i şarkıları, Zülfü Livaneli’nin seslendirdiği ‘Memik Oğlan’, ‘Güneş Topla Benim İçin’, Edip Akbayram’ın seslendirdiği ‘Ağır’ ve Grup Yorum’un ‘Düşenlere’ isimli eserlerinin de söz yazarıydı.

Engelli pazarı

İŞ-KUR'a gitmek için Şirinevler Meydan'da buluşmuşlardı. İkisi de 20'li yaşlarda idi. İŞ-KUR Bahçelievler Şubesi'ne doğru giderken sohbet ediyorlardı. Aslında birbirlerine zıt karakterli iki kadın idiler. Birinin henüz 3 yaşında çocuğu vardı. Senem, çocuk yaşta evlendirilmişti. Yıllarca kayınbabaya bakmıştı. Onun küfürlerine de, "zararsız" denilen sözlü tacizlerine de katlanmıştı mecburiyetten. Şimdi kayınbaba vefat etmişti ve Senem gizleyemediği bir mutluluk içindeydi. "Bir insanın ölmesine sevinmek kötü bir şey biliyorum ama napayım, kurtuldum eziyetten" diyordu arkadaşına. Çocuğa ablası bakacak, o da zar zor ikna ettiği eşinin izin verebileceği bir işte çalışacaktı. İşi zordu. Önce iş bulması ardından da eşine kabul ettirmesi gerekiyordu. Aslı ise sağlık sorunları nedeniyle üniversite hayalleri boşa düşmüş bir engelli kadındı. Engelli maaşı olarak verilen para hiçbir işine yaramıyordu. Hatta kendisine külfet bile oluyordu. "Engelli dostu" devletin kendisine lütfettiği aylık 400 TL gibi bir parayı alabilmek için gerekli prosedürleri yerine getirmişti. Ama bunun için ikametgahını alakasız, uzak bir ilçeye almak zorunda kalmıştı. Babasının geçinmelerine yetmeyen emeklilik maaşı yüzünden devlet kendisine engelli maaşı bağlamıyordu. O da bir öğrenci evine aldırılmıştı adresini. Gel gör ki, ilaç yazdırmak için İstanbul'u bir baştan bir başa dolaşması gerekiyordu.

Senem'le Aslı'yı birleştiren ortak nokta iş arayan iki işsiz olmalarıydı. Bir tekstil atölyesinde yevmiyeci olarak çalışırken tanışmışlardı. Ortak amaçları olan sigortalı bir işe girmek, onları yakınlaştırmıştı. Bir haftadır tanıdıkların yönlendirdiği fabrikaları, atölyeleri dolaşmışlardı. Servis dolu, engelli kadroları dolu, üretimde ihtiyaç yoktu vb. nedenlerle geri çevrilmişlerdi. Buldukları işler de yok değildi. Servisi olmayan atölyelerdi iş buldukları yerler. Senem'e kalsa hemen başlayacaktı ama eşi yanaşmıyordu. Aslı bir keresinde "maaşı eşine vereceksen neden çalışacaksın ki?" diye sormuştu. Senem çalışmayı, evin dört duvarının arasından çıkış, bir nevi kaçış olarak gördüğü için istiyordu. Arada yevmiyeye gidiyordu ama o da ayda yılda birkaç defa... Geçim derdinin ağırlaşması ve kayınbabanın vefatı çalışmasının önünü açmıştı. Çocuğundan uzak kalacağı için üzülüyor değildi ama özgürlük özlemi evlat özleminden ağır basıyordu şu an. Aslı ona fabrikalarda kreşlerin olması gerektiğini anlatan bir broşür okuduğunu söylediğinde gözleri

büyümüştü adeta. O zaman her şey istediği gibi olabilirdi. Çocuğu, minik Buse'si kendisinden uzak olmaz ve akranları ile birlikte oyun oynayabilirdi. Ama öğrendi ki, kreş-mreş yoktu. Patronlar cüzi bir miktarla kreş açma yükümlülüğünden kurtuluyorlardı.

Aslı ise sigortalı bir işe girdiğinde maaşı otomatik olarak kesilecekti. Ama o engelli maaşını çoktan gözden çıkarmıştı. Zaten engelli maaşı bağlandığından beri muayene parası ödüyordu eczanede. İlçeler arası yolculuk da cabası. Arada yevmiyeci olarak çalışıp harçlık çıkarıyordu kendisine. Sigortalı bir işe girecekti, kafasına koymuştu ancak sağlığına güvenemiyordu. Doktoru "çalışabilirsin" demişti ama ardından eklemişti; "gerekirse istirahat yazarım." Bu demekti ki, sağlığı kötüye gidebilir. Hem sürekli rapor alan bir işçiyi atmazlar mıydı? Başına gelmemiş değildi. Üst üste rapor almak zorunda kaldığında bir hafta boyunca formenin mobbingine maruz kalmış, başında beklenmesini hazmedemeyip işten çıkmıştı. Yine de şansını deneyecekti. Kendisini "işe yaramaz" hissetmekten bıkmıştı. Öte yandan kalp hastası babasının aylık sınırındaki maaşını her ay toplayıp çıkarıp bölmesine dayanamıyordu artık. Senem'e diyordu ama o da maaşını babasının eline sayacaktı. Aradaki tek fark; birinin zorunlu diğerinin ise tamamen gönüllü olarak bunu yapacak olması idi.

İster zorunluluktan ister gönüllü olarak yapacak olsunlar, ikisinin de emeği evde ek gelir olarak görülüyordu. Aslı'nın babası hasta kızının çalışmasını istemiyordu fakat kredi borcunun bitmesine az kalmıştı. Evde lise çağında bir çocuğu daha vardı. Onu okutabilirse en azından biri kendisini kurtarmış olurdu. Ablasına da el uzatırdı zamanı geldiğinde. Eğer ki Aslı dişini altı ay sıkabilirse rahata ereceklerdi. Sonra kızını çalıştırmamaya kararlıydı. Senem'in eşi de artık "karı

dırdırı" dediği şikayetlerden sıkılmıştı. Biraz hevesini alır, elalemin bağırap çağırmasına dayanamaz sonrasında da dizini kırıp evinde oturur, diye düşünüyordu. Bu arada bir araba alacak parayı da biriktirebilirdi.

Herkesin hesabı başkaydı. Hesaplar havalarda uçuşuyordu ama kadınlar iş bulamıyordu. Artık form doldurmanın ustası olmuşlardı. Dikkat çekebileceğini düşündükleri her şeyi yazıyorlardı. Özellikle "eklemek istediğiniz hususlar" bölümünde adeta edebiyat parçalıyorlardı. "Buradan emekli olmak istiyorum" yazmıştı bir keresinde Aslı. Senem ise şirkete yağ çekerek "Sizinle çalışmayı çok isterim" diye yazmıştı. Ama nafile idi. Arayan yoktu. Son gittikleri yerde kendileri ile konuşan patron vekili kadınlara akıl vermişti. İŞ-KUR'dan işçi alıyorlardı. Anlaşmalarının olduğunu, iş başı eğitim programları ile işçi aldıklarını anlatmıştı. Aslı'ya da her Çarşamba günü İŞ-KUR'da engelli işçi görüşmelerinin olduğunu söylemişti. Zorunlu engelli kadrosunda çalışacak işçileri de İŞ-KUR'dan temin ediyorlardı.

İşte bir Çarşamba günü iki kadın İŞ-KUR'un kapısında idiler. Giriş bölümüne asılmış ilanları inceleyerek içeri girdiler. "Şoför aranıyor", "Depoda çalışacak 25-30 yaş arası erkek eleman aranıyor" yazıları onlara hitap etmiyordu. İçeri girdiklerinde boğuk bir hava yüzlerine çarptı. Aslı hayretle etrafına baktı. Çeşit çeşit engeli olan insan kalabalığı ile karşılaşmıştı. Bastonuna dayanarak duvarın köşesinde bekleyeninden sırtında kamburu ile bir köşeye ilişmeye çalışanına kadar engelli insanlar her yerdediler. Çoğunluğu da erkekti. Kadınlar bir elin beş parmağını geçmezdi. Sıra numarası olarak bir görevliyle görüştü. Kendisine arkada bulunan kabinleri gösteren görevli, "Saat 10 'da görüşmeler başlayacak. Her kabinde bir şirket temsilcisi var.

Onlar seçecek" demişti. Aslı'nın ekşiyen yüzünü görünce de sırtarak devam etmişti: "Tabi siz de onları seçeceksiniz!" Aslı bu cevapla birlikte beyninden vurulmuşa döndü. Köle pazarı gibiydi. Kendisi üzerinden vergi indirimi sağlayacakları, buna rağmen kendisine diğer işçilerle aynı işi yaptırılmaları yetmiyormuş gibi, raporlarını kafasına kakacakları. Sonra köprülerde pankartlar asılacaktı. Bir yılda bilmem kaç bin engelliye iş sağladık, diye böbürleneceklerdi. Gerçek ise köle pazarını andıran engelli pazarı idi. "Sen gel, sen gelme!" diyeceklerdi. Cevap vermeden kalktı. Senem'in yanına gitti. Onun görüştüğü görevli de Senem'e uygun olabilecek üç şirket adı veriyordu. Bir de tavsiyesi vardı: "İŞ-KUR sayfamızı takip edin. Şirketleri arayıp İŞ-KUR'un iş başı eğitim programı ile iş başı yapabilirim deyin, tercih ediyorlar." Senem tam "tamam" demişti ki, Aslı atıldı. "İş başı eğitim programında sigorta yapılıyor mu?" diye sordu. "Hayır" dedi görevli ve ekledi. "Sadece sağlık sigortası. Prim ödenmiyor." Aslı ağzının içinden mırıldandı: "neden tercih etmedikleri belli..." Senem ayağa kalktı. Görevli mahcup bir edayla kadınlara doğru eğilerek fısıldadı: "İş başı eğitim programının sonunda işe alıp almayacakları da belli değil. Siz en iyisi tavsiyemi unutun." Teşekkür ettiler ve kapıya doğru yöneldiler. Aslı kabinlere girmek istememişti. Saat tam 10.00'u gösteriyordu ve engelli görüşmelerinin başladığı haberi verildi. Kalabalık hareketlendi. İtişip kakışmalar ve kabine önce girmek için muazzam bir yarış başladı.

Kadınlar kendilerini dışarı zor attılar. Aslı ceplerini yokladı gizlice, ardından Senem'e döndü ve sordu: "Çay içelim mi?"

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Umut işçide

Çorlu Organize Deri Sanayisi'nde kurulu olan fabrikalarda düşük ücretler, sağlıksız ve zor çalışma koşulları, zorunlu mesailer, sezon sonunda kapı önüne konulduğu kölece çalışma koşulları mevcut. Buradaki hikaye Umut arkadaşımızın yaşamış olduğu gerçek bir olaydan alıntıdır...

Arkadaşım Can'ın vasıtasıyla işe deri fabrikasında girmiştik, o gün çok hastaydım. Paydosa 1 saat kala Döndü abla ile makinanın arkasında çalışıyorduk. Recep usta o sırada ileriden görüldü, bize doğru geliyordu. Her zamanki gibi çatık kaş, yüksek ses tonu ile bize "bugün mesai var buradasınız, haberiniz olsun!" dedi. Ben de "Recep usta ben bugün mesaiye kalmayacağım, hastayım!" dedim.

Recep usta bağıarak kalacaksınız dedi. Ben de ona aynı ses tonu ile karşılık verdim. O da "sen bu fabrikanın huzurunu bozuyorsun hep sorun çıkarıyorsun" dedi. Ben de "asıl sorun sensin" dedim, "kimse senden memnun değil işçiler seni sevmiyor." Recep usta birden duraksadı,

fabrikadaki işçilerin onu sevmediğini anladı ve bunu düşündükçe sınırları bozuldu, iyice gerildi. Zavallı adam diyip gülmüşüyordum onun bu hallerine. Recep usta "bir işçiyi bile mesaiye bırakmıyorum" diye düşündü. Kendini yetersiz ve eksik hissedince daha kötü oldu, tek yolun beni işten çıkarmak olduğunu anladı ve hemen muhasebe Fitnat'a gidip çıkışı verdi. O sırada biz de Döndü abla ile konuşuyorduk. Döndü "ne manyak adam bu be, kızan hastayım diyor o hâlâ mesaiye kalacaksınız diyor." O anlattıkça ben de ona kafa sallıyorum. Birden Döndü abla "geliyor manyak adam" demesiyle Recep usta yanımıza geldi, "Umut paydos ederken muhasebeye uğra" dedi. Ve ben anlamıştım işten çıkarıldığımı. Evet yine işten çıkarıldım ama bu kadar kolay çıkarsınlar istemiyordum, bu kadar kolay olmamalıydı.

Bir kişi karar veriyordu, Umut işe gir! Umut işten çık! geleceğimiz bunların iki dudağının arasından çıkan kelimelerle belli oluyor ve bu beni daha da öfkelen-diriyordu.

O göbekli, o kısa boylu, o gün boyu fabrikada odasından çıkmayan, insani hiçbir duygusu olmayan ve odasında yiyip içmekten başka bir şey düşünmeyen, bir iş yarım kalınca köpürüp sağa sola fırça atan ve başka hiçbir durumda rahatı bozulmayan asalak patronun rahatını bozmak istiyordum. Paydos zili çaldı, muhasebeye hiç uğramadan direkt fabrikadan çıktım. Evimin oraya geldiğim

sırada telefonum çaldı. Açtım muhasebe Fitnat; "Recep usta muhasebeye in dedi neden inmedin? Usta seni işten çıkardı, neden gelip çıkışını imzalamadın?" Muhasebeci bir an kendini patron sandı sanırsam, telefonda bana hesap soruyor. Ben de "haksız yere işten çıkarıldığım için işten çıkışımı kabul etmiyorum, yarın gelip çalışacağım" dedim. O da dedi ki "adam seni işten çıkarmış fabrika onun, sen hâlâ niye geliyorsun?"

Ben geleceğimi söyledikçe Fitnat çıldırdı. "Gelmeyeceksin bu fabrikaya" dedi ben de Fitnat'ın yüzüne telefonu kapattım. Ertesi sabah gidip iki günlük rapor aldım ve fabrikanın yolunu tuttum. Fabrikaya geldiğimde muhasebeci Fitnat'ın odasına çıktım.

"N'oldu niye geldin?" dedi. Raporu vermeye geldim dedim. "Ne raporun yahu, adamlar seni işten çıkardılar, neyin raporunu alıp geliyorsun?". Bunun üzerine "çıkıyorum, çıkmayacağım işten" dedim. "Ne laftan anlamaz insan-sın, kafan basmıyor mu senin?" dedi Fitnat. Bense raporu masaya koyup çıktım fabrikadan. Yolda yürüyorum öfkeli bir şekilde, yolumun üzerinde arkadaşım Mehmet'in çalıştığı dükkana gittim, yanında Nuri abi de vardı. Durumu onlara anlattım. Nuri abi "fabrikanın numarası var mı sende?" dedi. "Var abi ne yapacaksın?" diye sordum. "Ver sen bana" dedi, verdim. Fabrikayı aradı, birkaç kez çaldıktan sonra muhasebeci Fitnat telefonu açtı. Nuri abi fabrikanın ismini

söyledi. Fitnat evet burası dedi. "Hanımefendi iyi günler, ben sosyal sigortalar kurumundan Nuri Yalçın. Fabrikanızdan bir işçi bugün yanımıza geldi, mesaiye kalmadığı için işten çıkarmışsınız..." Muhasebeci Fitnat hemen kıvırmaya başladı: "Biz onu mesaiye kalmadığı için değil, usta ile anlaşamadığı için işten çıkardık." Nuri abi: "Hanımefendi işçi şu an karşımda, soruyorum mesaiye kalmadığın için mi işten çıkardılar seni? O da evet öyle diyor. Şimdi fabrikanıza müfettiş yolluyorum" deyip telefonu kapattı... Telefonun kapanmasıyla başladık gülmeye, kahkahalar atmaya.

İki haftalık bir işçiydim ve mesaiye kalmadığım için işten çıkarılmıştım. Dava açabilirdim ama 6 ayım dolmadığı için öyle bir hakkım yoktu, bunu da biliyordum. Ama bir işçiyi işten çıkarmak bu kadar kolay olmamalıydı. Oyunumuz çok iyi başlamıştı. Beş dakika sonra Nuri abinin telefonu çaldı ve numara tanıdık değildi. Nuri abi açtı telefonu karşıdaki ses "Nuri beyle mi görüşüyorum?" diye sordu. Evet buyrun benim dedi Nuri abi. Karşıdaki ise "Nuri bey az önce fabrikamızı aramışsınız, ben o fabrikanın genel müdürüyüm. O arkadaşı biz işten çıkarmadık, kendisi çıktı" dedi. Nuri abi "beyefendi Umut şu an karşımda, mesaiye kalmadığım için işten çıkarıldım, şikayetçi olacağım! diyor. Benim müfettiş göndermem gerekiyor". "Yok yok, göndermeyin gelsin çalışsın" demesinin ardından, tartışma bitiyor ve Nuri abi

telefonu kapatıyor. Ardından yine başladık gülmeye evet kolay olmamıştı işten çıkarılmak bu sefer.

O andan sonra fabrikada durumlar karışıyor, muhasebe Fitnat'ın eli ayağı titriyor. "Umut'la keşke öyle konuşmasaydım" diye hayıflanarak başına bir şeyler geleceğini düşünmeye başlıyor. O korkuyla patron Şevket'in odasına gidiyor, olanları anlatıyor. Patron Şevket dinlerken kaşları çatılıyor, rengi değişiyor, yumruğunu sıkıyor. Yüksek sesle "ne demek, nasıl şikayet ediyormuş? ne diye işten çıkarmışlar bunu" diye soruyor. Muhasebe Fitnat ise efendim Recep usta çıkarmış, patron küfürler savuruyor. "Efendim Umut raporum bitince gelip çalışacağım diyor". Şevket köpürdü "sakın gelmesin, hemen polis çağırırım" diyor. Patron Şevket bir yandan düşünüyor, bir yandan da gömleğinin açılan düğmesinden göbeğini kaşıyor, zayıflamam gerek diye düşünüyor. Eline kalem alıyor birşeyler yazmak için, kalem elinden yere düşüyor eğilip almaya çalışırken göbeği izin vermiyor. Sınırlenip kaleme vuruyor. "Bana çabuk Recep ustayla, Can'ı çağır" demesiyle birlikte Fitnat hemen koşuyor.

Can'ın fabrikadaki konumu iyi durumda, Recep ustaya yardımcı oluyordu. Recep usta yeni geldiği için Can'a iyi davranıp onun sayesinde fabrikanın sistemini ve işleyişini öğreniyordu. Recep usta çıkarları doğrultusunda her şeyi yapan, egoist ve bencil bir insandı. O sırada Can

geldi patronun odasına. Patron Şevket onu görünce şöyle sesleniyor: "Arkadaşın Umut fabrikayı şikayet etmiş arayıp ona söyle şikayetçi olmasın". Can "onun bileceği iş, ben bir şey diyemem" deyince Patron şevket sinir küpüne dönüyor. "Siz bana komplo kurdunuz, planlı bir şekilde yaptınız bunu. O çocuğu sen getirdin buraya. Bilerek yaptın" diyerek bağırıyor ve iyice geriliyor. Sonra Recep Usta'ya dönüp neden işten çıkardın diyor.

Usta diyor ki, "söyleneni yapmıyor, mesaiye kalmıyor, geçimsiz, isterseniz Can'a sorun." Can da cevap olarak "onun kendine göre haklı nedenleri var, geçimsiz biri değil. Onun da burada olması gerekiyor ki kendini anlatsın, tek yanlı yargılamak adil değil bence" dedikten sonra, usta Can'ın ondan yana çıkmadığını görünce sinirleniyor ve "sizinle uğraşamam, başım ağrıyor" deyip arkasına bakmadan kapıyı çarpıp gidiyor. Patron bu duruma oldukça şaşırıyor ve Can'a bakakalıyor. Patron "ne yapayım yani ustayı mı çıkartayım, usta istemiyor" diyor sadece.

Can'a "işinin başına dön" diyor. Can Nuri'nin yaptığı telefon görüşmelerinden habersiz ama yine de arkadaşının haklı olduğunu düşünerek işinin başına dönüyor.

Patron iki saatte bir Can'ın yanına gelip "arkadaşınla konuştun mu? İkna ettin mi? Şikayetçi olmayacak değil mi?" gibi sorular soruyor. Can "aramadım" deyince patron Şevket ağzından tükürükler çıkararak bağırıyor ve salyaları iki dudağının kenarından akıp gömleğine damlıyor. Patron diyor ki "bu çocuk o zaman benden para koparmak için yapıyor bunu. Ben her hakkını verdim, kesinlikle para koparmak için yapıyor".

Akşam iş çıkışında Can ve aynı fabrikada çalışan Ramazan ile birlikte buluyoruz. Ramazan ise iş sırasında mola bitimini hatırlatan zil çaldığında herkesden önce fırtına gibi işinin başına dönen, yanındaki arkadaşına sürekli "hızlı çalış, hızlı çalış yoksa işten çıkartılırsın" diye uyarayan bir işçi arkadaştı. Ramazan fabrika dışında ise haktan, hukuktan, mücadeleden bahsederken mangalda kül bırakmazdı.

Akşam Can, Ramazan ve ben mahalledeki kahvede buluştuk. "Arkadaşlar bugün ben fabrikayı şikayet ettim. Haksız yere işten çıkardılar. Dava açacağım fakat bana şahit gerekiyor" dedim ve Ramazan'a dönerek "seninle aynı katta çalışıyoruz benim şahidim olur musun?" diye ekledim. Ramazan bir an duraksadı hafif ciddileşti, nasıl kıvırsam da şahit olmasam diye düşündü, bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Ardından bana "neden şikayetçi oluyorsun, sen haksızsın, adam sana mesaiye kal dedi, neden kalmıyorsun? Zaten çalışmaya niyetin de yoktu" diyerek, beni haksız konuma düşürmek istedi. Araya hemen Can girdi, Ramazan'a dönerek "Umut hasta olduğu için mesaiye kalmak istemedi. Neden

Umut'u haksız çıkarmaya çalışıyorsun" deyince Ramazan düşünüp Can'ı kendi tarafına çekmenin yollarını aradı. Sonra kıvrak zekası devreye girdi, "kafasızlık etme Umut, Can seni işe aldırıldı. Sen fabrikayı şikayet edersen, patron Can'ı işten çıkarır. Can'ın askerliği var kimse fabrikaya işe almaz" dedi. Ramazan sinsice güldü, kendi zekasına hayran kalarak Can'ın kendi tarafına geçeceğini düşündü.

Can araya girdi ve "Ramazan benden yana hiçbir sorun yok, sen Umut'a şahit ol, Umut dava açsın, eğer patron beni işten çıkarırsa ben de dava açar hakkımı ararım" dedi. Ramazan'ın tüm çıkış yolları kapanmıştı. Zekası Can'ı kendi tarafına çekmeye yetmedi. Çünkü Can haklıdan ve doğrudan yanaydı. O sırada Ramazan'ın imdadına telefon yetişti ve yanımızdan kalkıp gitti. Sonra her şeyi Can'la yalnız kalınca anlattım. Hepsinin aslında bir oyun olduğunu, Nuri abinin telefon görüşmesini aktardım, ardından kahkahalarımız yükseldi.

Patron Şevket düşünmeye başlıyor, içini korku sarıyor müfettişler fabrikama gelecek diye. Recep ustayı çağırıyor odasına ve ona "ne yapsak alsak mı tekrar o çocuğu işe?" diye soruyor. Recep usta bunu duyunca yüzünün rengi değişiyor, iyice öfkeleniyor; "Olmaz, ya Umut ya ben" diyor. Umut başına ne işler açmıştı. Usta, "nereden geldim bu fabrikaya" diyip hayıflanıyordu. Aklına Umut'un işe girdiği ilk gün geldi. O gün de onu mesaiye bırakmamıştı. O zaman işten çıkarsaydım bu kadar sorun yaşamazdım diye düşündü.

İki günlük raporunun bitiminde sabahleyin erkenden kalkıp fabrikaya gittim. Fabrikaya vardığımda muhasebe Fitnat'ın odasına çıktım. Fitnat karşısında beni görünce ayağı kalkıp "hoşgeldin geç otur" dedi. İlk defa Fitnat'ın bu ses tonuyla bana hitap ettiğini görerek, "ne

kadar da iyi davranmaya çalışıyor" diye düşündüm. Fitnat konuşmaya devam etti: "Umut sen beni yanlış anladın ben senin kötülüğünü istemem, ben de burada çalışırım, bana yap denileni yapıyorum". Her lafından biri "özür dilerim"di. Fitnat'a birşeyler olmuş, oysa Recep usta beni işten çıkardığında "neden gelip çıkışını imzalamıyorsun" diye bağırıp çağırın, hesap soran kadın gitmiş yerine melek gibi biri gelmişti.

Fitnat ayağa kalkıp patron Şevket'in odasına doğru gitti: "efendim Umut geldi". Patron Şevket: "Çağır gelsin!".

Ayağa kalkıp patron Şevket'in odasına doğru yürüdüm. Açık kapıdan içeri girdim. Patron Şevket ayağa kalkıp "hoşgeldin kardeşim" deyip elini uzatıp tokalaştı. Bana "geç otur, ne içersin kardeşim?" diye sordu. Ben de "çay içerim" dedim.

Şevket devamında halimi hatırlı sordu ve sessizlik başladı. Çaylar geldi, şeker atıp karıştırdım ve yudumlamaya başladım. Patron Şevket de o sırada beni izliyor ve düşünüyordu. "Çocuktaki rahatlığa bak. Hem benim fabrikamı şikayet ediyor, hem de gelip odamda karşışma oturup rahat rahat çayımı içiyor" diye düşünüyordu herhalde. Giderek sinirlendiği anlaşılıyordu.

Patron Şevket ince bir ses tonuyla başladı konuşmaya: "Sen ustayla anlaşmamışsın, benim fabrikamın bir suçu yok, kanunları biliyorum, şikayet etsen de bir şey çıkmaz." Araya girip "ustayla bir anlaşmazlığım yok, mesaiye kalmadığım için fabrikandan çıkarılıyorum. Senin fabrikanın nasıl bir suçu yok? Beni haksız yere işten çıkardınız bu da yasalara göre suçtur. Zorla mesaiye bırakamazsınız!" dedim. Patron Şevket bağırarak çağırıyor ama şikayet edilme korkusu var. Sesini alt seviyeye ayarlayıp tekrar konuşmaya başladı: "Kardeşim, biz kimseyi zorla mesaiye bırakmıyoruz, kaldı ki

Recep usta seni mesaiye kalmadığın için değil, seni hiçbir işçiyile anlaşamadığın, geçimsiz olduğun ve ortama ayak uyduramadığın için çıkarmış. Hem senin dediğin gibi mesaiye kalmadığın için işten çıkarmış olsa bile şahidin var mı?"

"Var" diyorum, "Döndü abla, o gün onunla yan yana çalışıyorduk." Patron Şevket hemen Döndü ablanın çağırılmasını istedi. Kısa bir süre sonra odanın kapısına vurup içeri girdi ve Döndü ablayla yüz yüze geldik. İki eli önüne bağlı bir şekilde durarak "beni çağırmissiniz efendim!" dedi.

Patron Şevket "anlat" dedi o günü. Döndü sıkıla sıkıla bir şeyler anlatıyor, o anlattıkça patron Şevket'in yüzü gülüyordu. Döndü'ye dönerek, "abla korkmadan anlat, o gün usta gelip beni zorla mesaiye bıraktırmadı mı?" dedim. Döndü "yani gelip söyledi" dedi. Patron Şevket "söyle bakalım Döndü, bu fabrikada zorla mesaiye bırakılıyormuşsunuz, öyle mi" dedi. Döndü ise "hayır efendim, yok öyle bir şey, işimiz falan olursa çıkıp gidiyoruz, kimse bir şey demiyor" şeklinde karşılık verdi. Şevket Döndü'yü gönderdi. Bu sefer de patron Şevket arkadaşım Can'ı çağırtırdı. Anlaşılan işini iyice garantiye almak istiyor, zira hâlâ şikayet edilme korkusu yaşıyor.

Can geliyor, ayağa kalkıp onunla görüşüyorum ve odadan dışarı çıkıp konuşuyoruz. O sıra Patron Şevket "çocuklar geçin benim odamda konuşun" diyor. Patron'un bu tavrına gülüyoruz. Can ile konuşmaya devam ediyoruz... "Evet" diyorum "her şey buraya kadar, bu korku ile birkaç gün yaşadılar". Can da "bir daha kolay kolay işçi çıkartamazlar" diyor. Can'la görüşüp fabrikadan ayrılıyorum, yolda giderken yaşadıklarım gözümün önüne geliyor ve gülümsüyorum...

UMUT B.

**Sömürüye, savaşa, şovenizme,
baskı ve gericiliğe karşı**

1 Mayıs'a!

BDSP

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu